

ספר זוהר יום הכיפורים

הכולל בתוכו כל מאמרי הזוהר ליום הכיפורים

ובוודאי הלומד מאמרים אלו בשבת שבתון,
מכפיל ומשליש זכויותיו עשרת מונים, ושעה
לימוד הזוהר הקדוש ביום הקדוש, יחשב
למאות מיליוני שנות תורה כמבואר בספר
ערכה של שעה וכוח הזוהר חלקים א-ד.
ויתקיים בנו הבטחת משה רעיא מהימנא בדא
יפקון מגלותא ברחמי אמון.

יצא לאור עשרת ימי תשובה תשע"ג

על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש - 0548436784

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פק: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

הקדמה

ל'תפרסם ה'זוהר ו'למדו ה'כל את תורת הזוהר על ידי עיון בספר קדוש זה שאנחנו מוציאים עתה לאור, בעזרת ה' ובסיעתא דשמיא הצלחנו לגמור את ספר הקדוש זוהר ליום הכיפורים, כדי לזכות את ישראל ביום הקדוש הזה, ללמוד ולסיים מאמרי הזוהר השייכים ליום הכיפורים, רבות הזכרנו בספרים הקודמים על הזכות של לימוד הזוהר בשבת קודש, ראה בהרחבה בקונטרסים "ערכה של שעה, ו"כוח הזוהר" חלקים א-ד, וודאי שיום הכיפורים שנקרא שבת שבתון, הזכויות מכפילות את עצמם בפרט שהלימוד יוצא מפה קדוש מתוך צום ובכי ותפילה וצעקה, וודאי שיתקבל הלימוד לרצון לפני ה', להיחתם לאלתר לחיים טובים ולשלום, וכדאי רבי שמעון לסמוך עליו, ולקרוב ק"ץ הגאולה כמו שהבטיח משה רבינו מהימנא בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי אמן כן יהי רצון.

תורתו מגן לנו

דגל הזוהר
054-7112492

אנחנו
מוגן
לומד זוהר!

שנ"י מועצת גדולי ישראל
למען תורת הרישב"י

תפילה קצרה לאומרה קדם הלימוד

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם
בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא שְׂכִינְתָא מִעַפְרָא, וְלַעֲלוֹי שְׂכִינַת עֲוֹנֵנוּ
אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה, עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַרְיֵנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי בְּלִימוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל הַתְּנָאִים וְהַצְדִּיקִים
הַכְּתוּבִים בְּזוּהַר הַקְּדוֹשׁ וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלוֹקֵי רַבִּי שְׂמַעוֹן בַּר
יֹחָאי וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנֵי. וְעַל יְדֵי זֶה תַּחֲקִיִּים תְּפִילַת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ ע"ה
(תהילים סא ד-ה) כִּי הִיִּית מַחְסֵה לִי מִגְדֵּל עִז מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲגִנְרָה בְּאֶהְלֵךְ
עוֹלָמִים אַחְסֵה בְּסִתְר כְּנָפֶיךָ סְלָה. וְאִזְכָּה שְׁבַלִימוּדֵינוּ זֶה יִהְיוּ
שְׂפִתוֹתֵיהֶם דּוֹבְכוֹת בְּקַבְר, לְמַעַן שְׂמוּ בְּאֶהְבֵּה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבַהֲדִין סִפְרָא סִפְרָא הַזוּהַר, יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא
בְּרַחֲמֵי, יִרְאֵה אֵל עַבְדֶּיךָ פְּעֵלְךָ וְהַדְרִיךְ עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהִי נֶעֱם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ
עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ, וְיִהִי נֶעֱם אֲדֹנָי
אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ. (תהילים צ')

ט"ז י"ז), (סוד ה')

תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה

רְבוּן הָעוֹלָמִים וְאֲדֹנָי הָאֲדוֹנִים. אָב הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים אֲנַחְנוּ
לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה,
שְׂקַרְבַּתְנוּ לְתוֹרַתְךָ וְלַעֲבוּדָתְךָ עֲבוּדַת הַקִּדְשׁ, וְנִתַּתְּ לָנוּ חֶלֶק בְּסוּדוֹת
תּוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה. מַה אָנוּ, מַה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה.
עַל כֵּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחְנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שְׂתַמַּחַל וְתַסְּלַח לְכָל חַטָּאוֹתֵינוּ
וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יְהוּ עוֹנוֹתֵינוּ מִכְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינְךָ. וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂתַכּוּנֵן אֶת לְבַבְנוּ לִירְאָתְךָ
וְאֶהְבְּתְךָ, וְתַקְשִׁיב אָזְנְךָ לְדַבְרֵינוּ אֱלֹהֵי, וְתַפְתַּח לְבַבְנוּ הָעֶרֶל בְּסוּדוֹת
תּוֹרַתְךָ. וְיִהְיֶה לְמוּדֵנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֵי כַּסָּא כְּבוֹדְךָ פְּרִיחַ נִיחוּת.

וְתִצְלַח עֲלֵינוּ אֹר מְקוֹר נְשַׁמְתָּנוּ בְּכָל בְּחִינֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת
 עֲבָרֶיךָ הַקְדוּשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גְּלוֹת דְּבָרֶיךָ אֵלֶּה בְּעוֹלָם. וְזִכּוֹתָם וְזִכּוֹת
 אֲבוֹתָם וְזִכּוֹת תּוֹרָתָם וְתַמִּימוֹתָם וְקִדְשָׁתָם יַעֲמִד לָנוּ לְכָל נַפְשׁ בְּדַבְרֵי
 אֱלֹהֵינוּ. וּבְזִכּוֹתָם תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמָה שְׁאֲנוּ לּוֹמְדִים. כְּמֵאֲמַר גַּעִים זְמִירוֹת
 יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. יִהְיוּ לְרִצּוֹן אֲמַרִי פִי וְהִגִּיזוּן
 לְבָבִי לְפָנֶיךָ, יִהְיֶה צוּרִי וְגֹאֲלִי. כִּי יִהְיֶה יָתֵן חֲכָמָה, מִפִּי דַעַת וְתִבּוֹנָה:

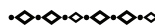
רְבוֹן עֲלְמוֹן, דַּאֲנֵת הוּא מְגַלִּי עֲמִיקָתָא וּמִסְתַּרְתָּא וְגַלִּי רְזִיא. יִהְיֶה רַעְוָא
 מִן קַדְמָךְ לְאִסְבְּרָא מְלִין בְּפּוֹמְנָא, לְקִיָּמָא בְּנָא מְקַרָּא שְׁכַתּוּב,
 וְאַנְכִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתֶךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר. וְלֹא יִעוֹל בְּכִסּוּפָא קַדְמָךְ.
 וְנִזְכִּי לְמִשְׁמַע רְזִין עֲלָאִין דְּאוֹרִיתָא מִפּוֹמָא דְרִישָׁא דְמַתִּיבְתָא עֲלָאָה.
 אָמֵן וְכֵן יִהְיֶה רְצוֹן, אָמֵן, סְלָה:

וְנִתְהַר יֵצֵא מֵעֵדֵן לְהִשְׁקוֹת אֶת-הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֵד וְהִיָּה לְאַרְבַּעָה רְאשִׁים:
 וְהַמִּשְׁכָּלִים יִזְהָרוּ כּוֹהֵר הַרְקִיעַ, וּמִצְדֵיכִי הַרְבִּים כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם
 וָעֶד: גַּל-עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ:

תפלה לרפואות וישועות

חַרְיֵנִי מִקַּבֵּל עָלַי מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאַהֲבַת לְרַעְךָ כְּמוֹךָ, וְהַרְיֵנִי אוֹהֵב כֹּל
 אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְהַרְיֵנִי מְזַמֵּן אֶת פִּי לְלַמּוֹד בְּסִפְר
 הַזֹּהַר הַקְדוּשׁ לְזִכּוֹת ... פב"פ (וְכֹאן יִפְרֵט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרַפּוּאָת...] [יְשׁוּעַת ...]
 [לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחְזַקְהוּ [וְיִרְפְּאֵהוּ בְּרַפּוּאָת הַנֶּפֶשׁ וּרְפּוּאָת
 הַגּוּף בְּרַמ"ח אֲבָרָיו וְשֵׁם"ה גִּידָיו בְּתוֹךְ שְׂאֵר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְיִאֲרִיךְ יָמָיו
 וְשָׁנֹתָיו בְּנְעִימִים] [וְיִוִּשִׁיעָהוּ בְּדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים ...] אָמֵן סְלָה.

תפילה לאחר קריאת הזוהר

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבֹתַי שְׁיִתְקַיֵּם בְּנוֹ עֲתָה מְקַרָּא שְׁכַתּוּב
 "וְאֲשִׁים דְּבָרִי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדִי כְּפִיתֶיךָ לְנַטַע שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ",

להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופופריא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים פנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"ה הקדוש ובנו רבי אלעזר, וייתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו ברצונו וכרצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עויזנו במהרה בימינו. ויקוים פנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח

התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניה השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה זיהרה עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולירענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובה לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך לא ימוש מפיך ומפי זרעך ומפי זרע אשר אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים פנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתך לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברכת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בךד ינחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלהיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סוד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכונן מקדשך על מכוננו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לגויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמך הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (ס"ת).

תּוֹכֵן הָעֵנִינִים

- א. כאילו התענה תשיעי ועשירי..... א
- ב. ביום הזה יכפר עליכם..... א
- ג. בריאת האדם..... ב
- ד. כח התשובה..... ב
- ה. ממעמקים קראתיך ה'..... ג
- ו. טהרת האדם מהחטא..... ג
- ז. תשעה לחדש..... ד
- ח. שמאלו תחת לראשי..... ד
- ט. דין העולם בראש השנה..... ה
- י. הארת פנים ביום הכפורים..... ה
- יא. התעוררות כנגד הקטרוג..... ו
- יב. ערבוב המקטרג..... ז
- יג. התהפכות הקטגור לסניגור ביום הכפורים..... ז
- יד. דין ברחמים..... ח
- טו. חשיבות המעשה..... ח
- טז. הארה של מעלה ביום הכפורים..... ח
- יז. הגרלות..... ט
- יח. המלכה מבקשת על בניה..... ט
- יט. חרות ושמחה..... י
- כ. יום כפור – יום של נקיון..... יא
- כא. לבושי כפרה..... יב
- כב. בעשור לחדש השביעי..... יג
- כג. אחד המרבה ואחד הממעיט..... יד
- כד. גודל אהבת ה' לישראל..... טו
- כה. אך – למעט..... טז
- כו. יכפר עליכם..... טז
- כז. מצות התענית ביוה"כ..... יז
- כח. ביום הזה..... יז
- כט. מי שלא סולח לחבירו..... יח
- ל. מקרא קודש יהיה לכם..... כ
- לא. כל נדרי..... כא
- לב. מיתת בני אהרן..... כב
- לג. צער על אבדן הצדיקים..... כב

כג	לד. וירא כי אין איש
כה	לה. גדולת היום
כה	לו. מצוות היום
כו	לז. שעיר לה'
כח	לח. סוד קרבן השעיר
ל	לט. שני הגורלות
ל	מ. שני שעירי עזים לחטאת
לא	מא. ונשא השעיר עליו את כל עונתם
לג	מב. איש עתי
לג	מג. בלעם - רע העין
לד	מד. ושלח ביד איש עתי
לד	מה. טוב עין הוא יברך
לה	מו. קטגור נעשה סניגור
לו	מז. שליחת השעיר לעזאזל
לו	מח. הכל צריך, טוב ורע
לז	מט. הקב"ה חס על ישראל
לח	נ. ביום הזה מזומן המלשין
לט	נא. להעסיק את המקטרג
מב	נב. כחו של שעיר
מב	נג. העוונות חוזרים על ראשי עמו
מג	נד. ושעיר עזים אחד
מד	נה. נושא עוון
מד	נו. כמו למטה כן למעלה
מה	נז. לפני ה' תטהרו
מה	נח. כניסת הכהן גדול לקדש הקדשים
מו	נט. הקטרת הקטורת
מו	ס. עת רצון ושמחה
מז	סא. ההזאות על הכפרת
מח	סב. במה יודעים אם נתקבלה התפלה
מט	סג. אם שגורה תפילתו בפיו

עיר וקדיש מן שמיא נחית

ט לא תשכח מפּי זרעו

ספר
הזוהר הקדוש
עם לשון הקודש
לש"ס דף היומי

מסכתות
ברכות, שבת

לדאיר את הש"ס באור הזוהר

בדא יפקון מן גלוצא ברחמי

ספר
הזוהר
הקדוש
*
עם
לשון
הקדוש
*
ביאורים א'
לש"ס דף היומי
ברכות,
שבת

זוהר יום הכפורים

כאי"ו התענה תשיעי ועשירי

תענו את נפשתיכם, נפשתיכם הוא אמר, פי ישראל נמצאים צדיקים לפני המלך הקדוש, ויהיה הרצון שלהם אל הקדוש ברוך הוא ולהדבק בו כדי שיתכפר להם חטאם. ולכן, מי שאוכל ושותה בתשיעי ומענג את נפשו במאכל ובמשתה, נמצא בעשירי ענוי נפש בשני חלקים, ונמצא כאלו התענה תשיעי ועשירי. את נפשתיכם - להכליל את הכל, גוף ונפש, ולהכניע ביום הזה, כדי לכפר על חטאם.

תענו את נפשתיכם (ויקרא ט"ו), נפשתיכם קאמר, בגין ד'ישראל משתכחין קמי מלכא קדישא זכאין, ויהא רעותא דלהון לגבי קדשא ברוך הוא, ולא תדבקא ביה, בגין דיתכפר להו חוביהו. ועל דא, מאן דאכל ושתי בתשיעאה, ומענגא נפשיה במיכלא ומשתייא, אשתכח בעשיראה ענויא דנפשא בתרין חולקין, ואשתכח כאלו אתעני תשיעאה ועשיראה. את נפשתיכם: לאכללא פלא, גופא ונפשא, ולא תכנגא בהאי יומא, לאתכפרא על חוביהון.

חלק ג
דף ס"ח
ע"ב

ביום הזה יכפר עליכם

למדנו, כי ביום הזה יכפר עליכם. ביום הזה?! היום הזה היא צריך להיות! אלא ביום הזה דוקא,

תאנא כי ביום הזה יכפר עליכם. ביום הזה. היום הזה מיבעי ליה. אלא ביום הזה דייקא, דביה

אתגלי עתיקא קדישא, לכפרא על חוביהון דכלא.
 שבו מתגלה העתיק הקדוש לכפר על חטאי כלם.

בריאת האדם

רבי יהודה פתח, (תהלים קל) שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה'. שנינו, בשעה שברא הקדוש ברוך הוא את העולם, רצה לברא אדם. נמלך בתורה. אמרה לפניו: תרצה לברא האדם הזה?! עתיד הוא לחטא לפניך ועתיד הוא להרגיז לפניך. אם תעשה לו כמעשיו, הרי העולם לא יוכל לעמד לפניך, כל שכן אותו האיש. אמר לה: וכי לחנם נקראתי (שמות לד) אל רחום וחנון ארך אפים?

רבי יהודה פתח, (תהלים קל) שיר המעלות ממעמקים קראתיך יהוה אלהינו ^{אברהם} ^{התורה והיה}. תנינו, בשעתא דברא קדשא בריך הוא עלמא, בעא למברי בר נש, אמליך באורייתא, אמרה קמיה, תבעי למברי האי בר נש, זמין הוא למחטי קמך, זמין הוא לארגזא קמך. אי תעביד ליה בעובדוי, הא עלמא לא יכיל למיקם קמך, כל שבן ההוא בר נש. אמר ליה, וכי למננא אתקרינא, (שמות לד) אל רחום וחנון ארך אפים.

חלק ג
דף ס"ט
ע"ב

כח התשובה

וטרים שברא הקדוש ברוך הוא את העולם, ברא תשובה. אמר לה לתשובה: אני רוצה לברא אדם בעולם, על מנת שפשטו לך מחטאיהם, שתהיי עתידה לעזב את חטאיהם ולכפר עליהם. ובכל שעה ושעה התשובה זמינה לאנשים, וכשאנשים שבים מחטאיהם, התשובה הזו שבה לקדוש ברוך הוא, והוא מכפר על הכל, והדינים

ועד לא ברא קדשא בריך הוא עלמא, ברא תשובה, אמר לה לתשובה, אנא בעינא למברי בר נש בעלמא, על מנת דכד יתובון לך מחוביהון, דתהוי זמינא למשבק חוביהון, ולכפרא עלייהו. ובכל שעתא ושעתא תשובה זמינא לגבי בני נשא, וכד בני נשא תייבין מחוביהו, האי תשובה תבת לגבי קדשא בריך הוא, וכפר על כלא,

וְדִינֵינוּ אֶתְכַפְּיִין, וּמִתְכַּסְּמֵן כְּלָהוּ, וּבֵר נִכְנְעִים, וְכֻלָּם מִתְבַּשְׂמִים, וְאָדָם נֵשׂ אֶתְדְּכִי מִחוּבִיָּה. נִטְהַר מִחֻטָּאוֹ.

ממעמקים קראתיך ה'

אִמְתִּי אֶתְדְּכִי בֵר נֵשׂ מִחוּבִיָּה
בְּשַׁעֲתָא דְעָאֵל בְּהֵאִי
 תְּשׁוּבָה בְּדִקְא חֲזִי. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, דְּתַב קָמִי מְלָפָא עֲלָאָה, וְצִלִּי (דף ע' ע"א) צְלוּתָא מַעֲוִמְקָא דְלָפָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב מִמַּעַמְקִים קָרָאתִיךָ
יְהוֹנָתָן אֲדִינוּרֵי הַתַּיִתּוּסִים

רַבִּי אַבָּא אָמַר, מִמַּעַמְקִים קָרָאתִיךָ
יְהוֹנָתָן אֲדִינוּרֵי הַתַּיִתּוּסִים, אֶתֶר גְּנִזִי הוּא
 לְעֵילָא, וְהוּא עֲמִיקָא דְבִירָא, וּמַהֲאִי נְפִקִין נְחָלִין וּמְבוּעִין לְכָל עֵיבָר, וְהוּא עֲמִיקָא דְעֲמִיקְתָּא אֲקָרִי תְּשׁוּבָה. וּמֵאֵן דְּבַעִי לְאַתְבָּא וּלְאַתְדַּבְּרָאָה מִחוּבִיָּה, בְּהֵאִי עֲוִמְקָא אֲצִטְרִיד לְמַקְרִי לְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא, הָדָא הוּא דְכְתִיב מִמַּעַמְקִים קָרָאתִיךָ
יְהוֹנָתָן אֲדִינוּרֵי הַתַּיִתּוּסִים

מחרת האדם מהחטא

תְּאַנָּא, בְּשַׁעֲתָא דְהוּה בֵר נֵשׂ חָב
קָמִי מְאָרִיָּה, וְקָרִיב קְרַבְנִיָּה
 עַל מַדְבַּחָא, וְכֵהָנָא מְכַפֵּר עָלֶיהָ, וּבַעִי בְּעוּתִיהָ עָלֶיהָ, מִתְעָרִין רַחֲמֵי, וְדִינֵינוּ מִתְכַּסְּמֵן, וְתְּשׁוּבָה אָרִיק
לְמַדְנוּ, בְּשַׁעֲתָא שְׁהִיָּה אָדָם חוּטָא
 לְפָנֵי רְבוּזוֹ וּמַקְרִיב קְרַבְנֵנוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְהִכְהֵן מְכַפֵּר עָלֵינוּ וּמְבַקֵּשׁ בְּקִשְׁתּוֹ עָלֵינוּ, מִתְעוֹרְרִים רַחֲמִים, וְהַדִּינִים מִתְבַּשְׂמִים,

בְּרִכָּאן, בְּמַבּוּעֵין דְּנִגְדִין וְנִפְקִין, וְהַתְּשׁוּבָה מְרִיקָה בְּרִכּוֹת בְּמַעֲיָנוֹת
 וּמִתְבָּרְכִין בְּלָהוּ בּוֹצִינִין כַּחֲדָא, וּבַר
 נָשׁ אַתְדְּכִי מַחֻבִּיּה.
 מִתְבָּרְכִים כְּאַחַד, וְהָאֵדָם נִטְהַר
 מִחֻטְאָו.

תשעה לחדש

לְמַדְנוּ, מִכֹּל חֲטָאֵתִיכֶם לִפְנֵי ה'.
 כִּיּוֹן שְׁכַתּוּב מִכֹּל
 חֲטָאֵתִיכֶם, לָמָּה לִפְנֵי ה'? אֵלָא אָמַר
 רַבִּי יִצְחָק, לִפְנֵי ה' מְמַשׁ.

תְּאַנָּא, מִכֹּל חֲטָאֵתִיכֶם לִפְנֵי
 יְהוָה ^{אֲדוֹנָהּ} ^{הַתְּהִיב וְהִתְהַלַּח}, כִּיּוֹן
 דְּכַתִּיב מִכֹּל חֲטָאֵתִיכֶם, אָמַי לִפְנֵי
 יְהוָה ^{אֲדוֹנָהּ} ^{הַתְּהִיב וְהִתְהַלַּח}. אֵלָא אָמַר רַבִּי יִצְחָק,
 לִפְנֵי יְהוָה ^{אֲדוֹנָהּ} ^{הַתְּהִיב וְהִתְהַלַּח} מְמַשׁ.

חלק ג
 דף ס"ז
 ע"א

שְׁשָׁנִינוּ, מֵרֵאשׁ חֲדָשׁ הַסְּפָרִים
 פְּתוּחִים וְהַדְּיָנִים דְּנִינִים.
 בְּכֹל יוֹם בְּתֵי הַדִּין נִמְסָרִים
 לְהַפְתָּח לְדִין, עַד אוֹתוֹ יוֹם שְׁנַקְרָא
 תְּשַׁעָּה לַחֲדָשׁ. בְּאוֹתוֹ יוֹם כָּל הַדְּיָנִים
 עוֹלִים לְבַעַל הַדִּין וּמִתְקַנְיִם כְּסָא
 עֲלִיוֹן שֶׁל רַחֲמִים לְמַלְךְ הַקְּדוֹשׁ.
 בְּאוֹתוֹ יוֹם צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה
 לְשַׁמַּח בְּשִׂמְחָה לִפְנֵי אֲדוֹנָם שְׁעֵתִיד
 לְיוֹם אַחַר לְשַׁבַּת עֲלֵיהֶם בְּכֶסֶף
 הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַחֲמִים, בְּכֶסֶף שֶׁל
 וּתְרַנוֹת.

דְּתַנְיָא, מְרִישָׁא דִּירְחָא סְפָרִין
 פְּתִיחוֹן, וְדִינֵי דִינִין. בְּכֹל
 יוֹמָא וְיוֹמָא בְּתֵי דִינִין אַתְּמַסְרָן,
 לְאַתְפַּתְחָא בְּדִינָא, עַד הֵהוּא יוֹמָא
 דְּאַקְרִי תְּשַׁעָּה לִירְחָא. בְּהֵהוּא יוֹמָא,
 סְלָקִין דִּינִין כְּלָהוּ לְמֵאֲרֵי דְדִינָא,
 וּמִתְקַנְי כּוּרְסֵיָא עֲלָא דְרַחֲמֵי,
 לְמַלְכָּא קְדִישָׁא. בְּהֵהוּא יוֹמָא בְּעָאן
 יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, לְמַחְדֵי בְּחֲדוּתָא
 לְקַדְמוֹת מְאִרְיָהוֹן, דְּזַמִּין לְיוֹמָא
 אַחְרָא, לְמִיתַב עֲלֵיהוּ בְּכוּרְסֵיָא
 קְדִישָׁא דְרַחֲמֵי, בְּכוּרְסֵיָא
 דְּוּוֹתְרָנוֹתָא.

שמאלו תחת לראשי

אַחַר כֹּךְ בָּאָה הַמַּלְכָּה, וּמִתְבַּקְּשִׁים
 בְּנֵי הַהִיכָל בְּתַשְׁעֵי לַחֲדָשׁ
 לַעֲשׂוֹת חֲדוּהָ וְלִטְבֹּל בְּנָהָר, לְטַהַר

לְבַתָּר אֲתִיַּאת מְטְרוֹנִיתָא, וּבַעֲיִין
 בְּנֵי הַיְכָלָא בְּתַשְׁעָה לִירְחָא,
 לְמַעַבְד חֲדוּתָא, וְלִמְטַבֵּל בְּנָהָרָא,

חלק ג
 דף ר"ד
 ע"ב

עצמם בזווג המלכה ביום האחר, הוא זוג שְׁלָה לְשִׁים שְׁמַאל תַּחַת רֵאשָׁה (ראש המלך), כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר שְׁמַאלוֹ תַּחַת לְרֵאשִׁי.

וְאִזּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִית עַל חֲטָאֵיהֶם, וּמִכְפָּרַת לָהֶם. שְׁהַרִי הָאֵם הַעֲלִיזָה מְאִירָה פְּנֵיהָ לַמַּלְכָּה בְּזוּגָהּ, וּמִתְכַּפְּרִים כָּל בְּנֵי הַהִיכָל, כִּיּוֹן שֶׁהַשְּׁמַאל מְקַבֵּל אוֹתָהּ בְּיוֹם הַזֶּה, שְׂרָאשׁ הַמַּלְכָּה עַל הַשְּׁמַאל.

לְדַכָּא גְרַמְיֵיהוּ בְּזוּגָא דְמַטְרוֹנִיתָא, בְּיוֹמָא אַחְרָא, הוּא זְווגָא דִּילָהּ לְשׁוּוָא שְׁמַאלָא תַּחַת רֵישָׁהּ, (נ"א רֵישָׁא דְמַלְכָּא) כְּמָה דְאֵת אִמְר שְׁמַאלוֹ תַּחַת לְרֵאשִׁי.

וּבְדִין יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִיתָא עַל חוֹבֵייהוּ, וּמִכְפָּרָא לָהּ. דְּהָא אִימָא עֲלָאָה אַנְהִירַת אַנְפָּהָא לְמַטְרוֹנִיתָא בְּזוּגָהּ, וּמִתְכַּפְּרִין כָּל בְּנֵי הַיְכָלָא. כִּיּוֹן דְשְׁמַאלָא מְקַבְּלָה לָהּ בְּהַאי יוֹמָא, דְרֵישָׁא דְמַטְרוֹנִיתָא שְׂרִיִּיא עַל שְׁמַאלָא.

דִּין הָעוֹלָם בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה

עוֹד אִמְר לָהֶם, בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה הַתְּעוֹרְרוֹת רֵאשׁוֹנָה הִיא בְּעוֹלָם. מַה זֶה הַתְּעוֹרְרוֹת רֵאשׁוֹנָה? זֶה בֵּית דִּין הַתַּחַתוֹן [נ"א זֶה רֵאשׁ הַשָּׁנָה מִמֶּשׁ] שֶׁמִּתְעוֹרֵר לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב עַל הָעוֹלָם בְּדִין וְדוֹן אֶת הָעוֹלָם.

תַּו אִמְר לֹון בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה אַתְּעוֹרֵתָא קְדָמָאָה אִיהוּ בְּעֲלָמָא. מְאִי אַתְּעוֹרֵתָא קְדָמָאָה. דָּא בִּי דִינָא דְלַתְתָּא (נ"א דָּא רֵאשׁ הַשָּׁנָה מִמֶּשׁ) דְאַתְּעַר לְמִידוֹן עֲלָמָא. וְקְדָשָׁא בְּרִידָהּ הוּא יְתִיב עַל עֲלָמָא בְּדִינָא וְדִאִין עֲלָמָא.

חלק א
דף ס"ד
ע"א

הַאֲרַת פְּנִים בְּיוֹם הַכְּפוּרִים

וְשׁוֹלֵט בֵּית הַדִּין [שְׁלֵמָטָה] הַזֶּה לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם, עַד יוֹם הַכְּפוּרִים שְׁמֹאִירִים פְּנֵיהָ, וְלֹא נִמְצָא נַחֵשׁ מְלַשִּׁין בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא מִתְעַסֵּק בְּמָה שְׁמִבְיָאִים לוֹ אוֹתוֹ הַשְּׁעִיר, שֶׁהוּא מִצַּד רוּחַ הַטְּמָאָה כְּרָאוּי לוֹ.

וְשְׁלֵטָא הַאי בִּי דִינָא לְמִידוֹן עֲלָמָא, עַד יוֹמָא דְכְּפוּרֵי דְנְהַרִין אַנְפָּהָא, וְלֹא אִשְׁתַּכַּח חוּיָא דְלַטוֹרָא בְּעֲלָמָא. דְאִיהוּ אַתְּעַסֵּק בְּמָה דְאַתִּין לִיהּ הֵהוּא שְׁעִיר דְאִיהוּ מִסְטְרָא דְרוּחַ מִסְאָבָא כְּדָקָא חוּיָא לִיהּ. וּבְגִין

ומשום שמתעסק באתו שער, לא קרב למקדש.

ושער זה כמו אותו שער של ראש חדש שמתעסק בו ומאירות פניה של ראש השנה [כף בראש השנה] [מאירים] [פני המקדש]. ועל זה כל ישראל מוצאים רחמים לפני הקדוש ברוך הוא, וחטאיהם מתבטלים.

התעוררות כנגד הקטרוג

בא ראה, כמו זה בראש השנה ויום הכפורים, שנמצא הדין בעולם, הוא עומד לקטרג, וישראל צריכים להתעורר בשופר ולעורר קול שפלול בא"ש ומי"ם רו"ח ונעשים אחד, ולהשמיע אותו קול מתוך השופר.

ואותו קול עולה עד מקום שיושב כסא הדין ומכה בו ועולה. פיון שמגיע הקול הזה מלמטה, הקול של יעקב נתקן למעלה, והקדוש ברוך הוא מעורר רחמים. שהרי כמו שישראל מעוררים למטה קול אחד כלול בא"ש ורו"ח מי"ם שיוצאים כאחד מתוך השופר, כך גם מתעורר למעלה שופר. ואותו קול שפלול בא"ש ומי"ם רו"ח נתקן, ויוצא זה מלמטה וזה מלמעלה,

דאתעסק בה הוא שער לא קריב למקדש.

ושער דא כהוא שער דראש חדש דאתעסק ביה ואנהירו אנפיה דראש השנה (ג"א כד בראש השנה) (ג"א אנהירו) (אנפוי דמקדשא). ועל דא ישראל כלהו משכחין רחמי קמי קדשא בריך הוא ואתעבר חובייהו.

תא חזוי, כגוונא דא ביום ראש השנה ויום הכפורים דדינא אשתבח בעלמא, איהו קאים לקטרנא וישראל בעיין לאתערא בשופר, ולא תערא קול דכליל באש"א ומי"א ורוח"א ואתעבידו חד, ולא שמעא ההוא קול מגו שופר. ו**הוא** קול סלקא עד אתר דכרסאי דדינא יתבא וכמש בה וסלקא. ביון דמטא האי קול מתתא, קול דיעקב אתתקן לעילא, וקדשא בריך הוא (דף קיד ע"ב) אתער רחמי, דהא כגוונא דישראל מתערי לתתא קול חד כליל באש"א ורוח"א ומי"א דנפקו כחדא מגו שופר, הכי נמי אתער לעילא שופר. ו**הוא** קול דכליל באש"א ומי"א ורוח"א אתתקן, ונפק דא מתתא ודא מעילא,

חלק א
דף ק"ד
ע"א

ואתתקן עלמא ורחמי אשתכחו. ונתקן העולם ונמצאים הרחמים.

ערבוב המקרא

ואתו מקטרג מתערבב, שחושב לשלט בדין ולקטרג בעולם, ורואה שמתעוררים רחמים. אז מתערבב ותש כחו ולא יכול לעשות דבר, והקדוש ברוך הוא דן את העולם ברחמים. שאם תאמר שנעשה דין - לא כף! אלא מתחברים רחמים עם דין, והעולם נדון ברחמים.

בא ראה, כתוב (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, שהלבנה מתכסה, שהרי אז שולט הנחש הרע ויכול להזיק לעולם. וכשמתעוררים רחמים, עולה הלבנה ומעברת משם, והוא מתערבב ולא יכול לשלט, ועובר שלא יתקרב לשם, ולכן בראש השנה צריך לערבב אותו כמי שמתעורר משנתו ולא יודע כלום.

וזהו מקטרגא אערבב דחשיב לשלטאה בדינא ולקטרגא בעלמא, ורחמי דמתערי רחמי, כדין אערבב ואתשש חיליה ולא יכיל למעבד מידי, וקודשא בריך הוא דאין עלמא ברחמי, דאי תימא דינא אתעביד, לאו הכי, אלא אתחברו רחמי בדינא, ועלמא אתדן ברחמי.

תא חזי, כתיב, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו דאתכסיא סיהרא. דהא כדין שלטא האי חיוויא בישא ויכיל לנוקא עלמא, וכד מתערי רחמי, סלקא סיהרא ואתעברת מתמן, ואיהו אתערבב ולא יכיל לשלטאה, ואתעבר דלא יתקרב תמן, ועל דא ביום ראש השנה בעי לערבבא ליה כמאן דאתער משנתיה ולא ידע כלום.

התהפכות הקטגור לסניגור ביום הכפורים

ביום הכפורים צריך לנוח ולעשות לו נחת רוח בשעיר שמקריבים לו, ואז מתהפך לסניגור על ישראל, אבל ביום של ראש

ביום הכפורים בעי לנייחא ולמעבד ליה נייחא דרוחא בשעיר דקרבין ליה, וכדין אתהפך סניגוריא עליהו דישראל, אבל ביומא דראש

השנה אתערבב דלא ידע ולא יכיל למעבד כלום. חמי אתערותא דרחמי סלקין מתתא, ורחמי מלעילא וסיהרא סלקא בינייהו. כדין אתערבב ולא ידע כלום ולא יכיל לשלמאה.

השנה מתערבב, שלא ידע ולא יכול לעשות כלום. רואה התעוררות של הרחמים עולים מלמטה ורחמים מלמעלה והלבנה עולה ביניהם, אז הוא מתערבב ולא ידע כלום ולא יכול לשלט.

דין ברחמים

וקודשא בריך הוא דן להו לישראל ברחמי, וחיים עליהו ואשתכח להו זמנא כל אגון עשרה יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים לקבלא כל אגון דתתיבין קמיה ולכפרא לון מחוביהו וסליק לון ליומא דכפורי.

והקדוש ברוך הוא דן את ישראל ברחמים וחס עליהם ומוצא להם זמן כל אותם עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים לקבל את כל אותם השבים לפניו ולכפר להם מחטאיהם ומעלה אותם ליום הכפורים.

חשיבות המעשה

ועל דא בכולא קדשא בריך הוא פקיד לון לישראל למעבד עובדא בגין דלא ישלום עליהו מאן דלא אצטריך, ולא ישלום עליהו דינא, ויהון בלהון זכאין בארעא (דף קטו ע"א) כרחימו דאבא על בנין, וכולא בעובדא ובמלין תליא, והא אוקימנא מלין.

ועל זה בכל מצוה הקדוש ברוך הוא את ישראל לעשות מעשה, כדי שלא ישלט עליהם מי שלא צריך ולא ישלט עליהם הדין ויהיו כלם צדיקים בארץ פאהבת האב על הבנים [בני אדם], והכל תלוי במעשה ובדבורים, והרי בארנו הדברים.

הארה של מעלה ביום הכפורים

אימתי קיימא בנהירו דלעילא, הוי אומר ביומא דכפורי.

מתי עומדת בהארה של למעלה? היה אומר ביום הכפורים.

חלק ב
דף קפ"ד
ע"ב

וביזמא דכפורי אתנהיר ההוא אבן
 טבא, בנהירו דלעילא, מגו נהירו
 דעלמא דאתי, (ואתערבב ההוא דלטורא)
 וכדין מתקנין ישראל לתתא חד
 שעיר, ומשדרין להאי מדברא
 תקיפא, דאיהו שלטא עליה.

וביזמא דכפורי אתנהיר ההוא אבן
 טבא, בנהירו דלעילא, מגו נהירו
 דעלמא דאתי, (ואתערבב ההוא דלטורא)
 וכדין מתקנין ישראל לתתא חד
 שעיר, ומשדרין להאי מדברא
 תקיפא, דאיהו שלטא עליה.

הגרות

פתוב (ויקרא טז) ונתן אהרן על שני
 השעירים גרלות גורל אחד
 לה' וגורל אחד לעזאזל. זוהי
 השמחה ההיא של המקטרג ההוא,
 כדי שהקדוש ברוך הוא יפיל עמו
 גורל, ומזמין אותו, ולא יודע שאש
 דולק שם על ראשו ועל העם שלו,
 כמו ששנאמר (משלי כה) כי גחלים אתה
 חתה על ראשו.

פתוב (ויקרא טז) ונתן אהרן על שני
 השעירים גרלות גורל אחד
 ליהוה וגורל אחד לעזאזל.
 דא איהו ההוא חדוה דההוא
 דלטורא, בגין דקודשא בריך הוא
 יטיל עמיה גורל, ומזין ליה, ולא ידע
 דגור דליק אטיל על רישיה, ועל עמא
 דליה, כמה דאת אמר (משלי כה) כי
 גחלים אתה חתה על ראשו.

חלק ב
 דף
 קפ"ה
 ע"ב

המלכה מבקשת על בניה

וסימניה, אסתר (ה) אף לא הביאה
 אסתר המלכה עם
 המלך אל המשתה אשר עשתה כי
 אם אותי. וכתוב, ויצא המן ביום
 ההוא שמח וטוב לב. בחלק ההוא שנוטל,
 והולך לו. ובסוף, כאשר בא המלך
 העליון לבית המלכה, המלכה
 מבקשת עליה ועל בניה ועל עמה מן
 המלך.

וסימניה, אסתר (ה) אף לא הביאה
 אסתר המלכה עם
 המלך אל המשתה אשר עשתה כי
 אם אותי. וכתוב, ויצא המן ביום
 ההוא שמח וטוב לב. בההוא חולקא
 דנטיל, ואזיל ליה. ולכתר כד אתי
 מלכא עלאה, לבי מטרוניתא,
 מטרוניתא תבעת עלאה, ועל בנהא,
 ועל עמא מן מלכא.

וְאֶפְלוּ בְּזִמְנֵי שִׁישְׂרָאֵל בְּגָלוֹת
 וּמִתְפַּלְלִים תְּפִלוֹת בְּכָל
 יוֹם, הִיא עוֹלָה בְּיוֹם זֶה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ
 הַעֲלִיזוֹן וּמִבְקֶשֶׁת עַל בְּנֵיהֶ, וְאִז
 נִגְזְרוֹת כָּל אוֹתָן נִקְמוֹת שְׁעִתִּיד
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת עִם אָדוֹם,
 וְנִגְזַר אֵיךְ עֲתִיד הַמֶּקְטָרֵג הַזֶּה לַעֲבֹר
 מִן הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה כה) בַּלְע
 הַמּוֹת לְנִצָּח.

וְסִימְנָהּ - בְּזִמְנֵי הַגָּלוֹת (אסתר ז) כִּי
 נִמְכַרְנוּ אֲנִי וְגו'. כִּי אֵין
 הַצָּר שׁוֹהַ בְּנֻקַּת הַמֶּלֶךְ. מַה זֶה בְּנֻקַּת
 הַמֶּלֶךְ? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יהושע ז) וְהִכְרִיתוּ
 אֶת שְׁמֵנוּ מִן הָאָרֶץ וּמַה תַּעֲשֶׂה
 לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל. שֶׁהָרִי הַשָּׁם הַעֲלִיזוֹן
 לֹא מִתְקַיֵּם בְּקִיּוּמוֹ, וְזֶהוּ בְּנֻקַּת הַמֶּלֶךְ.

וְאֶפְלוּ בְּזִמְנֵי דִישְׂרָאֵל בְּגָלוֹתָא,
 וְצִלוּ צְלוֹתֵין בְּכָל יוֹמָא,
 אִיהִי סְלִקַת בְּיוֹמָא דָּא, לְקַמֵּי מַלְכָּא
 עֲלָאָה, וְתַבְעַת עַל בְּנֵהָא. וְכַדִּין
 אֲתַגְזְרוּ, כָּל אֵינוֹן נִוקְמִין, דְּזִמְנֵין
 קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְדַּ עִם אָדוֹם,
 וְאֲתַגְזַר הֵיךְ זִמְנֵין דְּלִטּוֹרָא דָּא
 לְאֲתַעֲבְרָא מַעְלָמָא, כְּמָה דָּאֲתַ אָמַר
 (ישעיה כה) בַּלְע הַמּוֹת לְנִצָּח.

וְסִימְנָהּ, בְּזִמְנֵי דְּגָלוֹתָא (אסתר ז) כִּי
 נִמְכַרְנוּ אֲנִי וְגו'. כִּי אֵין
 הַצָּר שׁוֹהַ בְּנֻקַּת הַמֶּלֶךְ. מָאִי בְּנֻקַּת
 הַמֶּלֶךְ. כְּמָה דָּאֲתַ אָמַר, (יהושע ז)
 וְהִכְרִיתוּ אֶת שְׁמֵנוּ מִן הָאָרֶץ וּמַה
 תַּעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל. דְּהָא שְׁמָא
 עֲלָאָה, לֹא אֲתַקִּיִּים בְּקִיּוּמֵיהֶ, וְדָא
 אִיהוּ בְּנֻקַּת הַמֶּלֶךְ.

חרות ושמחה

וְאִזּוּ, וְהָמֵן נִבְעַת מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ
 וְהַמְלִכָּה. אִזּוּ אֹר הַפְּנִים וְכָל
 שְׂמִחָה נִמְצָאת, וְיִשְׂרָאֵל יוֹצֵאִים
 לְחֵרוֹת בְּיוֹם הַהוּא. וְאִזּוּ, מֵהַיּוֹם הַהוּא
 וְהַלָּאָה, חֵרוֹת וְשְׂמִחָה בְּגִלוֹי לְשִׁלֹּט
 עֲלֵיהֶם, וְאִזּוּ צְרִיף לְשִׁמּוֹחַ עִמָּהֶם.
 מִכָּאֵן וְהַלָּאָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּתְנָנוּ לוֹ חֶלֶק
 לְהִתְרַחֵק מֵהֶם, כִּף גַּם נוֹתְנִים לְשֹׂאֵר
 הָעַמִּים לְהִתְרַחֵק מֵהֶם לְמִטָּה.

וְכַדִּין וְהָמֵן נִבְעַת מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ
 וְהַמְלִכָּה כַּדִּין, נְהִירוּ דְּאִנְפִּין,
 וְכָל חִירוּ אֲשַׁתְּכַת, וְיִשְׂרָאֵל נִפְקִי
 לְחִירוּ, בְּהַהוּא יוֹמָא. כַּדִּין מֵהַהוּא
 יוֹמָא וְלְהַלָּאָה, חִירוּ וְחֻדְוָה
 בְּאֲתַגְלִיאָא, לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהֶוּ, כַּדִּין
 בְּעֵי לְמַחְדֵי עִמָּהוֹן, מִכָּאֵן וְלְהַלָּאָה,
 כְּמָה דְּיִהְבּוּ לִיהִ חוּלְקָא לְאֲתַפְרָשָׁא
 מִנְהוֹן, דְּכִי נְמִי יִהְבּוּ לְשֹׂאֵר עִמִּין,
 לְאֲתַפְרָשָׁא מִנְהוֹן לְתַתָּא.

יום כפור - יום של נקיון

חלק ב
דף
קפ"ה
ע"ב

כפור, מדוע נקרא כפור? אלא מפני שמונקה כל טמאה ומעביר אותה מלפניו ביום ההוא. ועל זה יום כפור יום של נקיון, וכך קוראים לו, שכתוב (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם. כי היום הזה צריך לו לכתוב! מה זה כי ביום הזה? אלא משום שמוטהר מקדוש למעלה ומתנקה (ומאיר), כתוב כי ביום הזה יכפר עליכם. יכפר וינקה בתחלה ביום הזה, כפי שיטהר, ולבסוף עליכם.

עוד, יכפר ביום הזה, וינקה לו בתחלה. וכל זה עליכם, בסבתכם צריך לנקות אותה, ולטהר אותה תחלה. יכפר - מי יכפר? אלא זהו עולם העליון שמואיר ומנקה לכלם. ועל זה כל צדדים רעים, שנקראים מצולות ים, עוברים, וכמו שאותן מצולות ים תלויות, כך גם תלויות שערות (שלו, שהוא צד) שלו, שהוא צד שלהם, ושער של הצד שהוא לא חלק.

כמו זה כתוב, (סו) וכפר על הקדש מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם. וכל

כפור, אמאי אקרי כפור, אלא בגין דנקי כל מסאבו, ואעבר ליה מקמיה, בטהוא יומא. ועל דא, יום כפור: יומא דנקיוותא, והכי קרינא ליה. כתיב (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם, כי היום הזה מובעי ליה, מאי כי ביום הזה. אלא בגין דאתדכי מקדשא לעילא, ואתנכי (נ"א ואתנהיר), כתיב כי ביום הזה יכפר עליכם, יכפר וינקי בקדמיתא ביום הזה, בגין דיתדכי, ולבתר עליכם.

תו, יכפר ביום הזה, וינקי ליה בקדמיתא, וכל דא עליכם, בגיגכון אצטריך לנקאה ליה, ולדכאה ליה בקדמיתא. יכפר, מאן יכפר. אלא דא הוא עלמא עלאה, דנהיר ונקי לכלא. ועל דא בלהו סטרין בישין, דאקרון מצולות ים, אתעברו. וכמה דאינון מצולות ים תליין, הכי נמי תלייא שערא (ס"א דליה, דהוא סטרא וכו') דליה כל ההוא סטרא דלהו, ושערא דההוא סטרא לא שעיע.

בגוונא דא כתיב, (ויקרא טז) וכפר על הקדש מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם. וכל

חטאתם מפני ליה, אלא להנאה להון, מפאן ולהלאה לכל חטאתם דלא יביל מקטרנא לשלמאה עלייהו (ועל דא) ביומא דכפור, דאיהו קנוחא דכל חובין, ונקיו דלהון. בעאן ישראל לנקאה גרמייהו, ולמהך יחפי רגליו, כמלאכי עלאין. חמש ענווין, בגין לאסתייעא בחמש סמרין עלאין, דיומא דכפורי אפיק לון, ואינון תרעין דיליה.

חטאתם מפני ליה, אלא להנאה להון, מפאן ולהלאה לכל חטאתם דלא יביל מקטרנא לשלמאה עלייהו (ועל דא) ביומא דכפור, דאיהו קנוחא דכל חובין, ונקיו דלהון. בעאן ישראל לנקאה גרמייהו, ולמהך יחפי רגליו, כמלאכי עלאין. חמש ענווין, בגין לאסתייעא בחמש סמרין עלאין, דיומא דכפורי אפיק לון, ואינון תרעין דיליה.

לבושי כפרה

והיא יום הכפורים, וכשמתקשטת לפניו בלבושים יפים, שהם לבושי כפרה, היא נקראת הציץ שלו, המצנפת שלו, האבנט שלו. היא כלולה מארבעה בגדי לבן מצד הימין, ומארבעה בגדי זהב מצד השמאל. באותו זמן שמתקשטת בלבושים הללו של כפרה, נאמר בה ותלבש אסתר מלכות, ובהם נכנסת לפני ולפנים. זהו שכתוב ותעמד בחצר בית המלך הפנימית, ובהם נשאה חן בעיניו, וסוד הדבר - וראיתה לזכר ברית עולם, ומיד אדני שמעה אדני סלחה אדני הקשיבה ועשה אל תאחר.

ואיהי יום הכפורים, וכד אתקשטת קדמיה בלבושין שפירין דאינון לבושי כפרה, אתקריאת ציץ דיליה, מצנפת דיליה, אבנט דיליה, איהי כלילא מארבע בגדי לבן מסטרא דימינא, ומארבע בגדי זהב מסטרא דשמאלא, בהווא זמנא דאתקשטת באליון לבושין דכפרה אתמר בה (אסתר ה א) ותלבש אסתר מלכות, ובהון עאלת לפני ולפנים, הדא הוא דכתיב (שם) ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית, ובהון נשאה חן בעיניו, ורוא דמלה וראיתה לזכור ברית עולם (בראשית ט ז), ומיד אדני שמעה אדני סלחה אדני הקשיבה ועשה אל תאחר (דניאל ט יט).

תיקוני זוהר דף ב"ז ע"ב

בעשור לחדש השביעי

פְּתוּב (במדבר כט) וּבַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ
הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה, וְכַתוּב (ויקרא כג)
אֶךְ בַּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ. בַּעֲשׂוֹר - בַּעֲשִׂירֵי
צָרִיף לוֹ לֹמַר! מַה זֶה בַּעֲשׂוֹר? אֵלֶּא
מִשּׁוּם שֶׁעֲתָה בְּיוֹם זֶה, כָּל מַדְרָגוֹת
עֲלִיּוֹנוֹת בָּאוֹת אֵלָיו עַל אֵלָיו לְשֵׁרוֹת
עַל הַלְבָנָה וּלְהָאִיר אוֹתָהּ, וְכֵלֶן בְּסוּד
שֶׁל עֶשֶׂר, עַד שֶׁעוֹלָה לְמֵאָה. וְכֹאשֶׁר
עוֹמְדֵת בְּסוּד שֶׁל מֵאָה, אָז הַכֹּל
אֶחָד, וְנִקְרָא יוֹם הַכְּפוּרִים. וְעַל זֶה
בַּעֲשׂוֹר, כִּמוֹ שֶׁאַתָּה אוֹמֵר זְכוּר,
שְׁמוֹר, שְׁכַלְמֵם בְּאִים כְּדֵי לַעֲשׂוֹר
וּלְהָאִיר בְּסוּד שֶׁל עֶשֶׂר.

הַחֲזִיר הַזֶּקֶן הַזֶּה רָאשׁוֹ כְּנֶגֶד רַבִּי
שְׁמַעוֹן, וְאָמַר לוֹ, (רַבִּי שְׁמַעוֹן)
הֲרִי יַדְעָתִי שֶׁשְּׂאֵלָה תִקְשֶׁה בְּכֹאן,
בַּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי. אָמַר לוֹ רַבִּי
שְׁמַעוֹן, וַדָּאִי, (זֶה בַּעֲשִׂירֵי נִכּוֹן הוּא וְכֵן הוּא,
אֲבָל בַּעֲשׂוֹר מִדּוּעַ נִכּוֹן) בַּעֲשׂוֹר נִכּוֹן הוּא. אִם
כֵּן הוּא, מִדּוּעַ עוֹלָה לְמֵאָה? וְהֲרִי
מִהַפְּסוּק לֹא נִרְאָה, אֵלֶּא שֶׁעוֹלָה
לְשִׁבְעִים, מִמִּשְׁמַע שְׁכַתוּב בַּעֲשׂוֹר
לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי. וְכֹאשֶׁר מַעֲשָׂרִים
לְשִׁבְעִי עֶשֶׂר פְּעֻמִּים, הֲרִי וַדָּאִי
עוֹלָה לְשִׁבְעִים. אָמַר לוֹ, עַל זֶה
הַחֲזִירִי רֹאשִׁי כְּלַפִּי, שְׁהֲרִי יַדְעָתִי
שְׁחַכֶּם אֶתָּה.

פְּתוּב (במדבר כט) וּבַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ
הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה, וְכַתוּב (ויקרא כג)
אֶךְ בַּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ. בַּעֲשׂוֹר,
בַּעֲשִׂירֵי מִיבְעֵי לִיהֵ, מֵאִי בַּעֲשׂוֹר.
אֵלֶּא, בְּגִין דְּהִשְׁתָּא בְּיוֹמָא דָּא, כָּל
דְּרַגְיָן עֲלֵאִין, אֲתִיָּין אֵלִין עַל אֵלִין,
לְמַשְׂרֵי עַל סִיְהָרָא, וּלְאַנְהָרָא לָהּ.
וְכֵלְהוּ בְרוּזָא דְעֶשֶׂר, עַד דְּסַלְקָא
לְמֵאָה. וְכַד קְיָיִמָא בְרוּזָא דְמֵאָה, כְּדִין
כֹּלָא חַד, וְאַקְרִי יוֹם הַכְּפוּרִים. וְעַל
דָּא בַּעֲשׂוֹר, כְּמָה דְאַתָּה אָמַר זְכוּר,
שְׁמוֹר, דְּכֵלְהוּ אֲתִיָּין בְּגִין לַעֲשׂוֹרָא
וּלְאַנְהָרָא בְרוּזָא דְעֶשֶׂר.

אֶהְדָּר הַאי סְבָא רִישִׁיָּה לְקַבְלִיהִ
דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאָמַר לִיהֵ, (רַבִּי
שְׁמַעוֹן) הָא יַדְעָנָא דְשְׂאֵלְתָא תַבְעִי
בְּהַאי, בַּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי. אָמַר
לִיהֵ רַבִּי שְׁמַעוֹן וַדָּאִי, (ס"א דָּא בַּעֲשִׂירֵי
יָאוֹת הוּא, וְהִכִּי הוּא, אֲבָל בַּעֲשׂוֹר אֲמַאי וְכוּ')
בַּעֲשׂוֹר יָאוֹת הוּא. אִי הִכִּי הוּא,
אֲמַאי סָלִיק לְמֵאָה, וְהָא מִקְרָא לֹא
אֲתַחֲזִי, אֵלֶּא דְסָלִיק לְשִׁבְעִין, מִשְׁמַע
דְּכַתְּיב בַּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, וְכַד
מַעֲשָׂרֵי לְשִׁבְעֵאָה עֶשֶׂר וּמִנּוּן, הָא
וַדָּאִי סָלִיק לְשִׁבְעִין. אָמַר לִיהֵ, עַל דָּא
אֶהְדָּרְנָא רִישָׁא לְגַבְדָּא, דְּהָא יַדְעָנָא
דְּחַכִּימָא אֲנִתָּה.

בא וראה, שני סודות פאן. אַחַד, שְׁהָרִי הַלְבֵנָה נִקְרָאת חֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, וּמִפְּנֵי כֵן נִקְרָא חֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי עֶשְׂוֹר, מִפְּנֵי שֶׁשְׁמֹאֲרִים לֵה עֶשְׂוֹר פְּעָמִים - הָרִי מֵאָה. וְעוֹד, דְּבַר זֶה שְׁאֲמַרְתָּ, וְדָאִי לְשִׁבְעִים עוֹלָה בְּיוֹם זֶה (ובמדרגה של שבעים היא, ובמדרגה של מאה היא, לדרגה של מאה להשלים ולהאיר). ובדרגה זו של שבעים, שְׁהָרִי בְּיוֹם זֶה נוֹטֵל לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל לְדוֹן, וְכֻלָּם עוֹמְדִים בְּנִשְׁמָה יוֹתֵר מִהַגּוֹף, שְׁהָרִי בְּיוֹם זֶה עֲנוּי שֶׁל הַנֶּפֶשׁ הוּא, וְלֹא שֶׁל הַגּוֹף, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם כִּי כָל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תִעָנֶה. וְיוֹם זֶה לּוֹקַח לְכָל הַנֶּפְשׁוֹת וְנִמְצְאוֹת בְּרִשׁוֹתוֹ. וְאִם לֹא עוֹמְדֵת בְּסוֹד (ברשות) שֶׁל שִׁבְעִים, אֵין לָהּ רִשׁוֹת בְּנִפְשׁוֹת (לעמד שם), שְׁעֲמִידַת הַנֶּפְשׁוֹת בְּסוֹד שֶׁל שִׁבְעִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים ז) יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה וְגו'.

תא חזו, תרין רזין הָכָא, חַד דְּהָא סִיְהָרָא חֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי אַקְרִי, וּבְגִין כֵּד אַקְרִי חֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי עֶשְׂוֹר, בְּגִין דְּקָא מְנַהֲרִין לָהּ עֶשְׂוֹר זְמַנִּין, הָא מֵאָה. וְתוּ, הָאִי מְלָה דְקֵאמַרְתָּ, וְדָאִי לְשִׁבְעִין סְלִיקָא בְּהָאִי יוֹמָא, (ובדרגה דשבעין איהו, ובדרגה דמאה איהו. לדרגה דמאה לאשקמא ולאנהרא). וּבְהָאִי דְרָגָא דְשִׁבְעִין, דְּהָא בְּיוֹמָא דָּא נְטִיל לְכָל עָמָא דְיִשְׂרָאֵל לְמִידוֹן, וּבְלָהּוּ קִיּוּמִין בְּנִשְׁמָתָא יְתִיר מִגּוּפָא, דְּהָא בְּיוֹמָא דָּא עֲנוּיָא דְנִפְשָׁא אִיהוּ, וְלֹא מִגּוּפָא, כְּמָה דְאֵת אִמְרַי וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם כִּי כָל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תִעָנֶה. וְהָאִי יוֹמָא נְטִיל לְכָל נַפְשָׁאן וְהוּוּ בְרִשׁוֹתֵיהּ, וְאִי לֹא קִיּוּמָא בְּרִזָּא (נ"א ברשותא) דְשִׁבְעִין, לִית לִיהּ רִשׁוֹ בְּנִפְשָׁאן, (ס"א לקיומא תמן) דְקִיּוּמָא דְנִפְשָׁאן בְּרִזָּא (דף קפ"ו ע"א) דְשִׁבְעִין, כְּמָה דְאֵת אִמְרַי (תהלים ז) יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה וְגו'.

אחד המרבה ואחד הממעיט

ואם תאמר, נפשות הילדים שלא השלימו לשבעים שנה לא שולטת בהם - ודאי ששולטת בהם, אבל לא בשלמות, כמי שזכה לימים הרבה למצוות התורה, ועם כל זה,

ואי תימא נפשאן דרביי דלא אשלימו לשבעין שנין לא שלטא בהו. ודאי שלטא בהו, אבל לא בשלימו, כמאן דזכי יומין סגיאין לפקודי אורייתא, ועם כל דא בכלהו

בְּכָל שִׁבְעִים שָׁנָה הִיא הוֹלֶכֶת. וְעַל
 זֶה לְמַדְנִי, אֶחָד הַפְּרָבָה וְאֶחָד
 הַמְּמַעִיט. מַה זֶה אֶחָד? בְּיַחְדָּו שֶׁל
 שִׁבְעִים שָׁנָה, מִי שֶׁפְּרָבָה וּמִי
 שֶׁמְּמַעִיט.

שִׁבְעִין שָׁנִין אֲזָלָא. וְעַל דָּא תְּנִינָן אֶחָד
 הַפְּרָבָה וְאֶחָד הַמְּמַעִיט. מָאן אֶחָד.
 בְּיַחְדָּא דְּשִׁבְעִין שָׁנִין, מָאן דְּאִסְגִּי,
 וּמָאן דְּאִמְעִיט.

גודל אהבת ה' לישראל

וְתִּנָּא, וְכַּאֲהוּ חוֹלְקִיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל
 יתיר מְכַל עֲמִין עוֹבְדֵי
 עֲבוּדָה זָרָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי
 לְדַכָּאָה לְהוּ, וּלְרַחֲמָא עֲלֵיהוּ,
 דְּאִינּוּן חוֹלְקִיה וְעַדְבִּיה, הָדָא הוּא
 דְּכְתִיב (דברים לב) כִּי חָלַק יְהוָה
 עֲמוֹ וְגו', וְכְתִיב (דברים לב) יִרְפִּיבֵהוּ עַל
 בְּמַתִּי אֶרֶץ. עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ דִּיִּקְא.
 דְּהָא אִינּוּן אֲתֵאֲחֲדָן לְעִילָא לְעִילָא.
 וְעַל דָּא קְרָשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְחִימוּתָא
 דִּילֵיה אֲתֵדְבֵק בְּהוּ, הָדָא הוּא
 דְּכְתִיב, (מלאכי א) אֶהְבַּתִּי אֲתָכֶם אָמַר
 יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ}, וְכְתִיב (דברים ז) כִּי
 מֵאֲהַבֶּת יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} אֲתָכֶם וְגו',
 וּמִגּוֹ רְחִימוּתָא יִתִּירָא דְּרַחֲמִים לְהוּ,
 יֵהֵב לֹזֵן יוֹמָא חַד בְּשִׁתָּא לְדַכָּאָה
 לְהוּ, וּלְזַבְּאָה לְהוּ מְכַל חוֹבִיּהוֹן,
 דְּכְתִיב, (ויקרא טו) כִּי בְּיוֹם הַזֶּה וְגו'. בְּגִין
 דִּיהוֹן זַבְּאִין בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא
 דְּאֵתִי, וְלֹא יִשְׁתַּפַּח בְּהוּ חוֹבָא. וְעַל דָּא
 בְּיוֹמָא דָּא, מֵתַעֲטְרִין יִשְׂרָאֵל, וְשִׁלְטִין
 עַל כְּלָהוּ גְּרִדִּינִין, וְעַל כְּלָהוּ טְהִירִין.

חלק ג
 דף ס"ב
 ע"ב

וְשִׁנְיָנוּ, אֲשֶׁרִי חֶלְקֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל
 יוֹתֵר מִכָּל הָעַמִּים עוֹבְדֵי
 עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 רוֹצֵה לְטַהַר אוֹתָם וּלְרַחֵם עֲלֵיהֶם,
 שֶׁהֵם חֶלְקוֹ וְגוֹרְלוֹ. זֶהוּ שִׁפְתוֹב (דברים
 לב) כִּי חָלַק ה' עִמּוֹ וְגו'. וְכְתוּב (שם)
 יִרְפִּיבֵהוּ עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ. עַל בְּמַתִּי
 אֶרֶץ דְּוִקָא, שֶׁהָרִי הֵם אֲחוּזִים לְמַעְלָה
 לְמַעְלָה, וְעַל כֵּן אֶהְבַּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא נִדְבַקְתָּ בָהֶם. זֶהוּ שִׁפְתוֹב
 (מלאכי א) אֶהְבַּתִּי אֲתָכֶם אָמַר ה',
 וְכְתוּב (דברים ז) כִּי מֵאֲהַבֶּת ה' אֲתָכֶם
 וְגו'. וּמֵתוּף הָאֶהְבָּה הֵיטֵרָה שְׂאוֹהֵב
 אוֹתָם, נִתֵּן לָהֶם יוֹם אֶחָד בְּשָׁנָה
 לְטַהַר אוֹתָם וּלְזַכּוֹת אוֹתָם מִכָּל
 חֲטָאֵיהֶם, שִׁפְתוֹב כִּי בְּיוֹם הַזֶּה וְגו',
 כְּדֵי שְׂיִהְיוּ צְדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְלֹא יִמְצָא בָהֶם חֲטָא.
 וְעַל כֵּן בְּיוֹם הַזֶּה מֵתַעֲטְרִים יִשְׂרָאֵל
 וְשׁוֹלְטִים עַל כָּל חוֹקְרֵי הַדִּין וְעַל כָּל
 הַרוֹחוֹת.

חלק ג
דף ס"ט
ע"ב

אך - למעט

תאנא, כתיב אך בעשור לחדש
השביעי הזה יום הכפורים
הוא וגו' וענינתם את נפשתיכם.
וכתיב והיתה לכם לחקת עולם
בחדש השביעי וגו'. מה שכתוב אך,
מה הוא רוצה כאן? אמר לו, זה בא
למעט, שפיון שאמר וענינתם את
נפשתיכם בתשעה לחדש, אמר (אחר
כך) אך בעשור, והיה צריך להיות אך
עשור! שבעשור הדבר תלוי.

אמר לו, אם כך, (שמות יב) אך ביום
הראשון תשביתו שאר
מבתיכם, ושנינו אך - חלק, חציו
אסור באכילת חמץ וחציו מתר. אך
כאן אך בעשור לחדש, אמר שחציו
אסור במלאכה (באכילה), וחציו
מתר. אמר ליה אוף הכא בוענינתם
את נפשתיכם זה תלוי, שהרי ענוי לא
נמצא אלא מחצות היום ואילך, ויפה
הוא אך חלק בוענינתם את
נפשתיכם.

הוא וגו' וענינתם את נפשתיכם.
וכתיב והיתה לכם לחקת עולם
בחדש השביעי וגו'. אך דכתיב, מאי
קא בעי הכא. אמר ליה, למעוטא קא
אתיא. דכיון דאמר וענינתם את
נפשתיכם בתשעה לחדש, אמר
(לכתר) אך בעשור. אך עשור מיבעי
ליה, דבעשור תליא מלתא.

אמר ליה אי הכי, (שמות יב) אך ביום
הראשון תשביתו שאר
מבתיכם, ותנינן אך חלק, חציו אסור
באכילת חמץ, וחציו מותר. אוף הכא
אך בעשור לחדש, אימא דחציו
אסור במלאכה (נ"א באכילה), וחציו
מותר. אמר ליה אוף הכא בוענינתם
את נפשתיכם תליא, דהא ענוי לא
אשתכח אלא מפלגות יומא
ולתלאה, ושפיר הוא אך חלק
בוענינתם את נפשתיכם.

יכפר עליכם

אמר רבי אלעזר, כתוב כי ביום הזה
יכפר עליכם וגו'. אכפר עליכם
היה צריך להיות! אלא יכפר עליכם
- להכליל את היובל ששופע מענינתם

אמר רבי אלעזר, כתיב, (ויקרא מז) כי
ביום הזה יכפר עליכם וגו'.
אכפר עליכם מיבעי ליה. אלא יכפר
עליכם, לאכללא יובלא, דנגיד מבוועי

חלק ג
דף ס"ט
ע"ב

להשקות ביום הזה לכל עבר לרוות את הכל ולהשקות את הכל. וזה עליכם, פלומר עבורכם, לטהרם ביום הזה, שכתוב לפני ה' תטהרו, ולא ישלט עליכם הדין.

רבי יהודה אמר, אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא התרצה בהם ורצה לטהר אותם שלא ימצא בהם חטא, כדי שיהיו בני היכלו וידורו בהיכלו. ולעתיד לבא כתוב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וגו'.

מצות התענית ביום כ

מצוה זו, להתענות ביום הכפורים, להכניע את הגוף ואת הנפש, בסוד של חמשה ענויים של חמש דרגות של יום הכפורים. שהרי המקטרג בא להזכיר את חטאיכם, כמו שנתבאר, וכלם בתשובה שלמה לפני אביהם. הכל כמו שנאמר בכמה מקומות. (ע"כ רעיא מהימנא).

לאשקא בהאי יומא לכל עיבר, לארואה כלא, ולאשקאה כלא. ודא עליכם, פלומר, בגניבון לדבא לכון בהאי יומא, דכתיב לפני יהוה אלהינו תטהרו. ולא ישלמ עליכו דינא.

רבי יהודה, אמר וכאין אינן ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, וכעי לדבא להו, דלא ישתבח בהו חובה, בגין דיהון בני היכליה, וידורון בהיכליה. ולומנא דאתי כתיב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וגו'.

חלק ג
דף ק"ב
ע"א

פקודא דא, לאתענא ביומא דכפורי, לאכנעא גופא ונפשא, ברזא דחמשה ענויין, דחמשה דרגין דיומא דכפורי. דהא מקטרגא קא אתי לאדכרא חוביהון, כמה דאתמר. וכלהו בתיובתא שלימתא קמי אבוהון. כלא, כמה דאתמר בכמה דוכתי. (ע"כ רעיא מהימנא).

ביום הזה

רבי אלעזר שאל את רבי שמעון אביו. אמר לו, למה במקום

רבי אלעזר שאל לרבי שמעון אביו, אמר ליה, האי יומא אמאי הוא

חלק ג
דף ק"ב
ע"ב

הַזֶּה הַיּוֹם הַזֶּה תִּלְוִי וְלֹא בְדַרְגָּה אַחֲרַת, שְׂרָאוּי הוּא לְהִיּוֹת בְּדַרְגָּה שְׂשֵׁם שׁוּרָה הַמְּלֶךְ יוֹתֵר מִהַכֹּל? אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלַעְזָר בְּנִי, כִּי הוּא וְדָאֵי, וַיֵּפֶה שְׂאֵלָתָּ.

בְּהַאי אֲתֵר תְּלִי, וְלֹא בְּדַרְגָּא אַחֲרָא, דִּיאֹת הוּא לְמַהוּ בְּדַרְגָּא דְּמַלְכָּא שְׂאֵרֵי, יִתִּיר מַכְּלָא. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלַעְזָר בְּרִי, הֲכִי הוּא וְדָאֵי, וַיֵּאֹת שְׂאֵלָתָּ.

מִי שֵׁלָא סוֹלַח לְחַבִּירוֹ

וְעַל זֶה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים עוֹבְרֵת בְּכֹל הַשְּׁבָעִים, וְנִשְׁלַמְת דְּרָגָה זֹו בְּכֹלֶם, וְכָל הַנְּשָׁמוֹת עוֹלוֹת לְפָנָיו, וְדָן אֶת כָּלֵן בְּדִין, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַחֵם עַל יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם זֶה. מִי שֵׁלָא הָעֵבִיר טַנּוּף מְרוּחוֹ לְכַפֵּר עָלָיו, (בְּיוֹם זֶה) כַּאֲשֶׁר עוֹלָה תְּפִלָּתוֹ בְּיוֹם זֶה, טוֹבֵע בְּמִקּוֹם הַהוּא שְׁנִקְרָא רְפִישׁ וְטִיט, וְהוּא מְצוֹלוֹת יָם, וְלֹא עוֹלָה לְהִיּוֹת עֵטְרָה בְּרֵאשׁ הַמְּלֶךְ.

וְעַל דָּא, בְּיוֹמָא דְּכַפּוּרֵי אַעֲבַר בְּכִלְהוֹ שְׁבַעִין, וְאִשְׁתְּלִים הַאי דְּרָגָא בְּכִלְהוֹ, וְכָל גִּשְׁמַתִּין סְלִקִין קַמִּיה, וְדָאִין לְהוֹן בְּדִינָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא חַיִּים עָלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל בְּיוֹמָא דָּא, מָאן דְּלֹא אַעֲבַר טִינָא מְרוּחִיה לְכַפְרָא עָלֵיה, (בְּיוֹמָא דָּא) כַּד סְלִיק צְלוֹתִיה בְּהַאי יוֹמָא, טַבֵּע בְּהַהוּא אֲתֵר דְּאִקְרִי רְפִישׁ וְטִיט, וְאִיהוּ מְצוֹלוֹת יָם וְלֹא סְלִיק לְאַתְעֵטְרָא בְּרִישָׁא דְּמַלְכָּא.

חלק ב
דף קפ"ו
ע"א

בֵּא רָאָה, הַמְּלֶךְ הַקְדוּשׁ הַשְּׂאִיר אֶת הַיְכָלוֹ וּבֵיתוֹ בְּיַד הַגְּבִינָה, וְהַשְּׂאִיר אֶת בְּנָיו עִמָּה כְּדִי לְהַנְהִיגֵם וּלְהַלְקוֹתֵם וּלְשָׂרוֹת בְּתוֹכֶם. שְׂאֵם זֹזִכִּים, הַגְּבִינָה נִכְנָסֶת בְּשִׁמְחָה וּבְכַבּוּד אֵל הַמְּלֶךְ. וְאֵם לֹא זֹזִכִּים, הִיא וְהֵם חוֹזְרִים לְגָלוּת. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (מְשַׁלִּי ט) מְשַׁדָּד אָב יְבָרִיחַ אִם. וְכַתּוּב (ישעיה ג) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחָה אִמְכֶם.

תָּא חֲזוּ, מַלְכָּא קְדִישָׁא, שְׂבִיק הַיְכָלִיה וּבֵיתִיה בִּידָא דְּמַטְרוֹנִיתָא, וְשָׁבַק לְבָנוֹי עִמָּה, בְּגִין לְדַבְרָא לֹזֵן, וְלֹא לְקָאָה לֹזֵן, וְלִמְשָׁרֵי בְּגוּוֹיֵיהוּ. דָּאֵי זְכָאן מַטְרוֹנִיתָא עֲאֵלֶת בְּחַדְוֹתָא בִּיקְרָא לְגַבֵּי מַלְכָּא. וְאִי לֹא זְכָאן, הִיא וְאִינוּן, אַתְהֲדָרוּ בְּגָלוּתָא. וְהָא אוּקְיָמְנָא, כְּמָה דְּכַתְּיב, (מְשַׁלִּי ט) מְשַׁדָּד אָב יְבָרִיחַ אִם. וְכַתְּיב, (ישעיה ג) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחָה אִמְכֶם.

חלק ג
דף ק"ב
ע"ב

ועל פן יש יום אחד בשנה להשגיח בהם ולעין בהם. וכשמזדמן היום הזה, האם העליונה, שכל החרות בידיה, מזדמנת פנגדו להסתפל בישראל. וישראל מזדרזים ביום הזה בכמה עבודות, בכמה תפלות, בכמה ענויים, כלם בזכות. ואז מזדמנת להם חרות, מהמקום שכל החרות בידיה של הגבירה. בני המלך בניה, שנפקדו בידיה, כלם זכאים, כלם בלי חטאים, בלי עוונות. אז מזדדגת (וכאשר מזדמן היום הזה וישראל הזדמנו ביום הזה בכמה עבודות, בכמה תפלות, בכמה ענויים - הכל בזכות. אז האם העליונה שכל החרות בידיה מזדמנת פנגדו להסתפל בישראל, ורואה את בני המלך בניה (בנה) שנפקדו בידיה של הגבירה, כלם זכאים בלי חטאים, בלי חובות, ואז מזדמנת להם חרות ממקום שכל החרות בידיה של הגבירה, ואז הגבירה העליונה) למלך באור, בשמחה, בשלמות, ברצון. שהרי גדלה בנים למלך העליון פראוי.

וכשבים הזה אינם נמצאים פראוי - אוי להם! אוי לשלוחיהם! אוי שהרי הגבירה התרחקה מן המלך, והאם העליונה מסתלקת, ולא יוצאת ממנו חרות

ועל דא אית יומא חד בשתא, לאשגחא בהו, ולעיינא בהו. וכד אודמן האי יומא, אימא עלאה דכל חירו בידהא, אודמן לקבליה, לאסתכלא בהו בישראל. וישראל אודרוו בהאי יומא, בכמה פולחנין, בכמה צלותין, בכמה ענויין, בלהו בזכותא. כדין אודמן להו חירו, מאתר דכל חירו בידהא דמטרוניתא. בני מלכא בנהא, דאתפקדן בידהא, בלהו זכאין, בלהו בלא חטאין, בלא חובין, כדין אודרווגת (ס"א) וכד אודמן האי יומא וישראל אודמנו בהאי יומא בכמה פולחנין בכמה צלותין בכמה ענויין בלהו בזכותא כדין אימא עלאה דכל חירו בידהא אודמנת לקבלא לאסתכלא בהו בישראל וחמאת בני מלכא בנהא (נ"א ברהא) דאתפקדן בידהא דמטרוניתא בלהו זכאין בלא חטאין בלא חובין כדין אודמנת להו חירו מאתר דכל חירו בידהא דמטרוניתא כדין מטרוניתא עלאה) לגבי מלכא, בנהירו, בחדוה, בשלימו, ברעותא. דהא רביאת בנין למלכא עלאה כדקא יאות.

וכד האי יומא לא אשתכחו כדקא יאות, ווי לזן, ווי לשלוחיהון, ווי דהא מטרוניתא אתרחקת מן מלכא, ואימא עלאה אסתלקת, ולא נפיק מנה חירו לעלמין. זכאין אינון

לְעוֹלָמִים. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַד אוֹתָם אֶת
 דְּרָכָיו כְּדִי לְהַנְצִיל מִן הַדִּין, וְיִמְצְאוּ
 צְדִיקִים לְפָנָיו. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (ויקרא טז)
 כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטַהַר
 אֶתְכֶם. וְכָתוּב (יחזקאל לז) וְזָרְקָתִי
 עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטַהַרְתֶּם מִכָּל
 טְמֵאוֹתֵיכֶם וְגו'.

מקרא קודש יהיה לכם

וּבַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי (במדבר כט) -
 שֶׁהוּא תִשְׁרִי. מִקְרָא קֹדֶשׁ
 יִהְיֶה לָכֶם - זֶה יוֹם הַכַּפּוּרִים, שֶׁהוּא
 עֲשִׂירִי, י', כָּלוּל מֵעֲשָׂרַת יָמֵי תְשׁוּבָה.
 וְתִקְנֶנוּ בּו חֲמֵשׁ תַּפְלוֹת, לְחַבֵּר אוֹתוֹ
 עִם ה'. (מֵהוּ מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם? זֶה יוֹם
 הַכַּפּוּרִים שֶׁהוּא עֲשִׂירִי, י', כָּלוּל מֵעֲשָׂרַת יָמֵי תְשׁוּבָה.
 וְתִקְנֶנוּ בּו חֲמֵשׁ תַּפְלוֹת, לְחַבֵּר עִם ה') מֵהוּ מִקְרָא
 קֹדֶשׁ? לְהַבְדִּילוֹ מִשְׁאֵר יָמֵים שְׁיִשׁ
 בָּהֶם עֲבוּדָה שֶׁל חַל. וּמִשׁוּם זֶה, כָּל
 מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ.

שְׂיָמִים שְׂיִשׁ בָּהֶם מְלֹאכָה שֶׁל חַל,
 הֵם מִצַּד שֶׁל עֵץ הַדַּעַת
 טוֹב וְרַע. שֶׁהַתְּהַפֵּךְ מִמַּטָּה לְנַחֵשׁ,
 וּמִנַּחֵשׁ לְמַטָּה, לְכֹל אֶחָד כְּפִי
 מֵעֲשׂוֹי. וְזֶה מְטַטְרוֹן מַטָּה, נַחֵשׁ,
 סְמָאֵל. אֲבָל בַּיּוֹם זֶה, שֶׁהוּא יוֹם
 הַכַּפּוּרִים שֶׁנִּקְרָא קֹדֶשׁ, שׁוֹלֵט עַל
 הַחַיִּים, שֶׁלֹּא מִשְׁתַּתַּף עִמּוֹ שְׁטָן

יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹלִיף
 לֹון אוֹרְחוֹי, בְּגִין לְאַשְׁתַּזְבָּא מִן דִּינָא,
 וְיִשְׁתַּכְּחוּן זַכָּאִין קַמֵּיהּ. הִדָּא הוּא
 דְכְּתוּב, (ויקרא טז) כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר
 עֲלֵיכֶם לְטַהַר אֶתְכֶם. וְכְּתוּב, (יחזקאל
 לו) וְזָרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים
 וְטַהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וְגו'.

וּבַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, (במדבר כט)
 דְּאִיהוּ תִשְׁרִי. מִקְרָא קֹדֶשׁ
 יִהְיֶה לָכֶם, דָּא יוֹם הַכַּפּוּרִים. דְּאִיהוּ
 עֲשִׂירִי י', כָּלוּל מֵעֲשָׂרַת יָמֵי תְשׁוּבָה.
 וְתִקְנֶנוּ בִּיהּ ה' צְלוֹתִין, לְחַבֵּרָא לָהּ
 עִם ה'. (מֵאִי מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם. דָּא יוֹם
 הַכַּפּוּרִים דְּאִיהוּ עֲשִׂירִי י', כָּלוּל מֵעֲשָׂרַת יָמֵי תְשׁוּבָה.
 וְתִקְנֶנוּ בִּיהּ ה' צְלוֹתִין, לְחַבֵּרָא עִם ה') מֵאִי מִקְרָא
 קֹדֶשׁ. לְאַפְרָשָׁא לִיהּ מִשְׁאֵר יוֹמִין,
 דְּאִית בְּהוּ פּוֹלְחָנָא דְּחוּל. וּבְגִין דָּא,
 כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ.

דְּיוֹמִין דְּאִית בְּהוּן מְלֹאכֶת חוּל,
 אִיגוּן מִסְטָרָא דְּעֵץ הַדַּעַת
 טוֹב וְרַע. דְּאִתְהַפֵּךְ מִמַּטָּה לְנַחֵשׁ,
 וּמִנַּחֵשׁ לְמַטָּה. לְכֹל חַד כְּפּוּם עוֹבְדוּי,
 וְדָא מְטַטְרוֹן מַטָּה, נַחֵשׁ, סְמָאֵל. אֲבָל
 בְּהַאי יוֹמָא דְּאִיהוּ יוֹם הַכַּפּוּרִים
 דְּאִתְקְרִי קֹדֶשׁ, שְׁלֵמָא אֵילָנָא דְּחַיִּי,
 דְּלֹא אֲשַׁתַּתַּף עִמֵּיהּ שְׁטָן וּפְגַע רַע.

חלק ג
 דף רנ"ה
 ע"א

ופגַע רַע. ומצדו (תהלים ה) לא יגַרף רַע. ומשום זה יש בו מנוחה לעבדים בעץ החיים, (ומשתתפים אצלו) ובו יוצאים לחרות, בו יוצאים משלשלותיהם.

ומסמריה (תהלים ה) לא יגַרף רַע. ובגין דא, ביה גיחין עבדין באילנא דחיי, (נ"א ואשתתפן גביה) וביה נפקן לחירות, ביה נפקי משלשליהון.

כ"ג נדרי

אלו שיש עליהם גזר דין בגדר ובשבועה, ומשום זה התקינו לומר בו: כל נדרים ואסורים וכו', כלם יהיו משבתיים ועזובים בלי תקף ולא קיימים. ומשום זה נדר של שם 'הנ"ה', שהיא תפארת. ושבועה - של אדני, שהיא מלכות. שעשו על גלות שלחם, בחכמה ובינה יהיו נעזבים ומשבתיים ללא תקף ובלי קיום, (במדבר טו) ונסלח לכל עדת בני ישראל. שחסד הוא מים, וגבורה אש, ותפארת אור. ומשום זה בארו בעלי המשנה, התר נדרים פורחים באור.

אינון דאית עלייהו גזר דין, בגדר ובשבועה, ובגין דא תקינו למימר ביה, כל נדרי ואיסרי וכו', פולהון יהון שביתין ושביקין לא שרירין ולא קיימין. ובגין דא נדר דיהנ"ה, דאיהו תפארת. ושבועה דאדני, דאיהו מלכות. דעבדו על גלותא דלהון, בחכמה ובינה יהון שביקין ושביתין לא שרירין ולא קיימין, (במדבר טו) ונסלח לכל עדת בני ישראל. דחסד איהו מים. וגבורה אש. תפארת אור. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, התר נדרים פורחים באור.

ומשום ששבועה ממלכות, שהיא למטה מפנו, פךשוהו, נדרים על גבי שבועות עולים. ועוד פךשו, כל הנשבע כאלו נשבע במלך עצמו, וכל הנזדר כאלו נזדר בחיי המלך. המלך עצמו - אדני חיי המלך - 'הנ"ה'. ומשום זה נאמר (במדבר ל) כי ידר נדר ליהנ"ה.

ובגין דשבועה ממלכות, דאיהו לתתא מיניה. אוקמוה, נדרים על גבי שבועות עולים. ועוד אוקמוה, כל הנשבע כאלו נשבע במלך עצמו. וכל הנזדר כאלו נזדר בחיי המלך. המלך עצמו, אדני חיי המלך, 'הנ"ה'. ובגין דא (במדבר ל) כי ידר נדר ליהנ"ה.

וְאָרְף כָּף יֵשׁ סוּד אַחַר, חַיֵּי הַמְּלָךְ -
 חֲכָמָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (קהלת ז)
 הַחֲכָמָה תַּחֲיָה בְעֵלְיָהּ. כָּל הַנוֹדֵר
 בַּיהוָה, שֶׁהוּא תַּפְאֶרֶת, כָּאלוֹ נוֹדֵר
 בַּחֲכָמָה, שֶׁהוּא שֵׁם יו"ד ה"א וְא"ו
 ה"א, חַיֵּי הַמְּלָךְ. וְכָל הַנִּשְׁבַּע בְּאֲדָנָי,
 כָּאלוֹ נִשְׁבַּע בַּמְּלָךְ עֲצָמוֹ. עֲצָמוֹ, זו
 אִמָּא עֲלִיזָנָה, כָּאלוֹ נִשְׁבַּע בָּהּ, שֶׁהִיא
 (שְׁמוֹת כד) עֲצָם הַשָּׁמַיִם לְטַהַר. מִצַּד
 הַחֲסֵד - (בראשית ב) עֲצָם מִעֲצָמֵי.
 וּבִשְׂרַם מִבְּשָׂרֵי - מִצַּד הַגְּבוּרָה, זו
 מַלְכוּת. וּבַחֲכָמָה, שֶׁהִיא חַיֵּי תַּפְאֶרֶת,
 הוּא עוֹלָה לְקִרְיַת אֲדָם. זֶהוּ שְׁכָתוּב
 (ישעיה מז) כְּתַפְאֶרֶת אֲדָם.

וְאִוָּף הָכִי אֵיִת רָזָא אַחְרָא, חַיֵּי (דף
 רנ"ה ע"ב) הַמְּלָךְ, חֲכָמָה. הָרָא
 הוּא דְכְּתִיב, (קהלת ז) הַחֲכָמָה תַּחֲיָה
 בְעֵלְיָהּ. כָּל הַנוֹדֵר בַּיהוָה, דְּאִיהוּ
 תַּפְאֶרֶת. כָּאלוֹ נוֹדֵר בַּחֲכָמָה, דְּאִיהוּ
 יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, חַיֵּי הַמְּלָךְ. וְכָל
 הַנִּשְׁבַּע בְּאֲדָנָי, כָּאלוֹ נִשְׁבַּע בַּמְּלָךְ
 עֲצָמוֹ. עֲצָמוֹ דָּא אִמָּא עֲלָאָה, כָּאלוֹ
 נִשְׁבַּע בָּהּ, דְּאִיהוּ (שְׁמוֹת כד) עֲצָם
 הַשָּׁמַיִם לְטַהַר. מִסְּטָרָא דְחֲסֵד,
 (בראשית ב) עֲצָם מִעֲצָמֵי. וּבִשְׂרַם
 מִסְּטָרָא דְגְבוּרָה, דָּא מַלְכוּת.
 וּבַחֲכָמָה דְּאִיהוּ חַיֵּי תַּפְאֶרֶת, אִיהוּ
 סְלִיק לְאֲתַקְרֵי אֲדָם, הָרָא הוּא
 דְכְּתִיב, (ישעיה מז) כְּתַפְאֶרֶת אֲדָם.

מִיתַת בְּנֵי אַהֲרֹן

שְׁנִינּוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּיוֹם הַכְּפוּרִים
 הַזֶּה תִּקְנֵנוּ לְקִרְיַת פְּרֻשָּׁה זו,
 לְכַפֵּר עַל יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּת, בְּשִׁבִיל זֶה
 סֵדֵר הַיּוֹם הַזֶּה כָּאֵן הַסְּתֵדֵר, וּמִשׁוּם
 שְׁמִיַתת בְּנֵי אַהֲרֹן מְכַפֶּרֶת עַל
 יִשְׂרָאֵל.

תְּאֵנָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּהַאי יוֹמָא
 דְּכְפוּרֵי, אֲתַתְּקֵן לְמַקְרֵי
 פְּרֻשָּׁתָא דָּא, לְכַפֵּרָא לְיִשְׂרָאֵל
 בְּגָלוּתָא, בְּגִין דָּא, סֵדֵרָא דְיוֹמָא דָּא,
 הָכָא אֲסַתְּדֵר, וּבְגִין דְּמִיתַתְהוֹן דְּבְנֵי
 אַהֲרֹן, מְכַפֵּרָא עַל יִשְׂרָאֵל.

חלק ג
 דף ב"ז
 ע"ב

צַעַר עַל אַבְדֵן הַצַּדִּיקִים

מִכְּפָאן אֲוֹלִיפְנָא, כָּל הַהוּא בַר נֶשׁ
 דְּיִסְפוּרֵי דְּמֵאֲרִיָּה אֲתִיֵּן עֲלֵיהּ,
 כְּפָרָה דְּחֻבּוֹי אֵינּוֹן. וְכָל מָאן

מִכְּפָאן אֲוֹלִיפְנָא, כָּל הַהוּא בַר נֶשׁ
 דְּיִסְפוּרֵי דְּמֵאֲרִיָּה אֲתִיֵּן עֲלֵיהּ,
 כְּפָרָה דְּחֻבּוֹי אֵינּוֹן. וְכָל מָאן

חלק ג
 דף ב"ז
 ע"ב

על יסורי הצדיקים, מעבירים חטאייהם מן העולם. ועל פן ביום הזה קוראים אחרי מות שני בני אהרן, שישמענו העם ויצטערו על אבדן הצדיקים, ויתכפרו להם חטאייהם. וכל מי שמצטער על אבדנם של הצדיקים או מוריד עליהם דמעות, הקדוש ברוך הוא מקריז עליו ואומר: (ישעיה ו) וסר עונך וחסאתך תכפר. ולא עוד, אלא שלא ימותו בניו בימיו. ועליו כתוב, (שם ג) ראה זרע יאריך ימים וגו'.

המצטער על יסוריהו דצדיקיא, מעבירין חובייה דלהון מעלמא. ועל דא ביומא דא, קורין, אחרי מות שני בני אהרן, דישמעון עמא, ויצטערון על אבודיהו דצדיקיא, ויתכפר להון חובייהו. וכל המצטער על אבודיהו דצדיקיא, או אחית דמעין עליהו, קדשא בריך הוא מקריז עליה ואומר, (ישעיה ו) וסר עונך וחסאתך תכפר. ולא עוד, אלא דלא ימותו בניו ביומיו. ועליה כתיב, (ישעיה ג) ראה זרע יאריך ימים וגו'.

וירא כי אין איש

ויפן כה וכה, אם יש מי שיתעורר בתשובה לשבר את בית האסורים שלהם, זהו שכתוב לאמר, לאסורים צאו ולאשר בחשך הגלו, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, אלא איש לדרכו פנו, לעסקים שלהם, לדרכים שלהם, איש לבצעו מקצהו, בבצע של העולם הזה, לירש את העולם הזה, ואינם מצד אלו שנאמר בהם אנשי חיל, יראי אלהים, אנשי אמת, שנאי בצע, אלא כלם צועקים בתפלה ביום הכפורים כמו כלבים, הב לנו מזון וסליחה וכפרה וחיים, כתבנו לחיים, והם עזי נפש ככלבים.

ויפן כה וכה, אם אית מאן דיתער בתשובתא לתברא בית אסורין דלהון, הדא הוא דכתיב (ישעיה מט ט) לאמר לאסורים צאו, ולאשר בחשך הגלו, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, אלא איש לדרכו פנו, בעסקין דלהון, באורחין דלהון, איש לבצעו מקצהו, בבצעה דהאי עלמא, לירתא האי עלמא, ולאוי אינון מסטרא דאלין דאתמר בהון (שמות יח כא), אנשי חיל, יראי אלהים, אנשי אמת, שנאי בצע, אלא כלהו צווחין בצלותין ביומא דכפורי ככלבים, הב לנו מזון, וסליחה וכפרה וחי, כתבנו לחיים,

תיקוני
זוהר דף
כ"ב
ע"א

שהם אמות העולם שצועקים כנגדו ואין להם בשת פנים, שאין מי שקורא לו בתשובה שיחזיר את שכינתו אל הקדוש ברוך הוא, שהיא מרחקת מפניו, לחזר אליו, ונדמים לכלבים, שנאמר בהם ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ואותם ערב רב, שכל חסד שעושים, הם עושים אותו לעצמם.

ועוד הם מבקשים מזון וכסות ועונה, שהיא עונת זוגם, שנאמר בה שארה כסותה וענתה לא יגרע, ואין מי ששואל מזון, שהוא תורה, שארה של השכינה, והיא האם העליונה שנאמר בה ואל תטש תורת אמה. כסותה זה כסוי הציצית ועטוף שלה, ותפלין של יד, שנאמר בה תפלה לעני כי יעטר. וענתה זו קריאת שמע בעונתה. שאם שלש אלה לא יעשה לה, לשכינה, ויצאה חנם אין כסף, אין לו בוששה מן השכינה, הוא חצוף. ועוד אין כסף, לא יהיה לו כסופים לעולם הבא.

ואינו עזי נפש ככלבים, דאינון אומין דעלמא דצווחי לגביה ולית לון בשת אנפין, דלא אית מאן דקרא ליה בתיובתא, דיחזור שכינתיה לקודשא בריך הוא, דאיהי מרחקא מגיה, למהדר לגביה, ואדמיין לכלבים, דאתמר בהון (תהלים קו לה) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ואינון ערב רב, דכל חסד דעבדין לגרמיהו עבדין.

ועוד אינון שאלין מזונא וכסויא ועונה, דאיהי עונת זוגיהו, דאתמר בה (שמות כא ו) שארה כסותה וענתה לא יגרע, ולא אית מאן דשאל מזונא דאיהי תורה, שארה דשכינתא, ואיהי אימא עלאה, דאתמר בה (משלי א ח) ואל תפוש תורת אמה, כסותה (דף כב ע"ב) דא כסויא דציצית, ועטופו דיליה, ותפלין דיד, דאתמר בה (תהלים קב א) תפלה לעני כי יעטר, וענתה דא קריאת שמע בעונתה, דאם שלש אלה לא יעשה לה לשכינתא, ויצאה חנם אין כסף (שמות כא יא), לית ליה כסופא מן שכינתא, חציף איהו, ועוד אין כסף לא יהא ליה כסופא לעלמא דאתי.

גדולת היום

תֵּאָנָא, בְּהוּא יוֹמָא כְּמָה פְּתִיחֵן
 פְּתִיחֵן לְקַבְּלֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל
 לְקַבְּלָא צְלוֹתֵיהוֹן. וּפְאָה חוּלְקֵיהוֹן
 דִּישְׂרָאֵל, דְּהָא קְדִישָׁא בְּרִידָה הוּא
 בְּעָא לְזַכָּאָה לִזְוֵן, וּלְדַבְּאָה לִזְוֵן, הָדָא
 הוּא דְכַתִּיב כִּי בְיוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר וְגו'.
 בְּהָא יוֹמָא אֲתַעְטֵר בְּהֵנָּא בְּכַמְּה
 עֲטִרִין. בְּהָא יוֹמָא פּוּלְחֵנָּא דְכִהְנָּא
 יִקְרָא וְרַב מִכָּל פּוּלְחָנִין. לְכָלֵּא יֵהֵב
 חוּלְקָא בְּאִינוּן קְרַבְנִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה
 הוּא. בְּהָא יוֹמָא אֲתַעְטֵר (ס"א אֲתַעֵר)
 חֶסֶד בְּעֵלְמָא עַל יְדָא דְכִהְנָּא, מְקַרְב
 קְרַבְנִין עַל חוּבִיהוֹן דְּעֵמָּא. עַל חוּבִיָּה
 בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר עַל חוּבִיָּהוֹן
 דְּעֵמָּא. מְקַרְב עֲלוּן עֲלִיָּה וְעַל עֵמָּא
 וְהָא אוֹקִימָנָא מְלִי.

לְמַדְנּוּ, בְּאוֹתוֹ יוֹם כְּמָה פְּתִיחֵם
 פְּתוּחִים פְּנַגְד יִשְׂרָאֵל
 לְקַבְּל תְּפִלוֹתֵיהֶם. אֲשֶׁרִי חֲלַקְס שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 רוֹצֵה לְטַהַר אוֹתָם וּלְזַכּוֹת אוֹתָם, זֶהוּ
 שֶׁכָּתוּב כִּי בְיוֹם הַזֶּה וְגו'. בְּיוֹם הַזֶּה
 מִתְעַטֵּר הַכֹּהֵן בְּכַמְּה עֲטֻרוֹת. בְּיוֹם
 הַזֶּה עֲבוּדַת הַכֹּהֵן נִכְבְּדָה וְגִדְלוּלָה מִכָּל
 הָעֲבוּדוֹת. לְכֹלָם נוֹתֵן חֲלַק בְּאוֹתָם
 הַקְּרַבְנוֹת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
 בְּיוֹם הַזֶּה מִתְעַטֵּר (מִתְעוֹרָה) הַחֹסֵד
 בְּעוֹלָם עַל יְדֵי הַכֹּהֵן, מְקַרֵּיב אֶת
 הַקְּרַבְנוֹת עַל חֲטָאֵי הָעָם, עַל חֲטָאוֹ
 בְּרַאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּן עַל חֲטָאֵי הָעָם.
 הוּא מְקַרֵּיב עוֹלוֹת עֲלָיו וְעַל הָעָם,
 וְהִרִי בְּאַרְנוֹ אֶת הַדְּבָרִים.

חלק ג
 דף ס"ד
 ע"א

מצוות היום

וְנִאָמַר בְּיוֹם הַכְּפוּרִים, (ויקרא טז)
 וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֵׁיכֶם.
 וּבְעֵשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה תַעֲנוּ
 אֶת נַפְשֵׁיכֶם. תִּקְנוּ בּו חֲמִשָּׁה
 עֲנוּיִים, כְּדִי שֶׁתִּתְלַבֵּן ה' קִטְנָה בְּה'
 עֲלִיוֹנָה, שֶׁהִיא חֲמִשׁ תְּפִלוֹת. לְקִיָּם
 בְּיִשְׂרָאֵל, (ישעיה א) אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם
 כְּשָׁלֹג יִלְבִּינוּ. וְזֶהוּ סוּד שֶׁל
 לְשׁוֹן זְהוּרִית, מִשּׁוּם שֶׁכָּל הַחוּבוֹת

וְאִתְמַר בְּיוֹם הַכְּפוּרִים. (ויקרא טז)
 וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֵׁיכֶם.
 וּבְעֵשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה תַעֲנוּ
 אֶת נַפְשֵׁיכֶם. תִּקְנוּ בִיה ה' עֲנוּיִים,
 בְּגִין דִּתְתַלְבֵּן ה' זְעִירָא בְּה' עֲלָאָה,
 דְּאִיהוּ ה' צְלוֹתִין. לְקִיָּם בְּיִשְׂרָאֵל,
 (ישעיה א) אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשָׁנִים
 כְּשָׁלֹג יִלְבִּינוּ. וְהָאִי אִיהוּ רוּזָא דְלְשׁוֹן
 שֶׁל זְהוּרִית, בְּגִין דְּכָל חוּבִין דִּישְׂרָאֵל

חלק ג
 דף רנ"ה
 ע"א

שֶׁל יִשְׂרָאֵל מִגִּיעִים אֶצֶל הַמַּלְכוּת,
וּתְשׁוּבָה, שֶׁהִיא בִּינָה, מְלַבֶּנֶת אוֹתָם,
מִשׁוּם שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (ויקרא טו) הַשִּׁכָּן
אִתְּם בְּתוֹךְ טְמֵאתְם. וְאַרְבָּעָה בְּגָדֵי
לָבָן וְאַרְבָּעָה בְּגָדֵי זָהָב לְהַלְבִּישׁ -
יֵאָהֲדוּנָהּ.

וְתִקְנֵנוּ לְתַקְוַע שׁוֹפָר בְּיוֹם הַכְּפוּרִים,
לְהַעֲלוֹת קוֹל, שֶׁהוּא אוֹת ו',
לְחֵרוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (ישעיה סג) בְּכֹל
צָרְתֶם לוֹ צָר - בְּא' וּבּו', קָרִי וּכְתִיב.
וְעִבּוּדַת יוֹם הַכְּפוּרִים הִיא בְּאַרְיִכוֹת,
וְהִיא כְּלוּלָה מִשְׁלֹשׁ מִדְּרָגוֹת -
בְּמַחְשָׁבָה, דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה.

מִטּוֹן לְגַבֵּי מַלְכוּת. וּתְשׁוּבָה דְאִיְהִי
בִּינָה, מְלַבֶּנֶת לוֹן. בְּגִין דְּאִתְּמַר בָּהּ,
(ויקרא טו) הַשִּׁכָּן אִתְּם בְּתוֹךְ טְמֵאתְם.
וְד' בְּגָדֵי לָבָן, וְד' בְּגָדֵי זָהָב לְמַלְבִּישׁ,
יֵאָהֲדוּנָהּ.

וְתִקְנֵנוּ לְתַקְוַע שׁוֹפָר בְּיוֹם
הַכְּפוּרִים, לְסַלְקָא קוֹל
דְּאִיְהוּ ו', לְחֵרוֹת. דְּאִתְּמַר בָּהּ, (ישעיה
סג) בְּכֹל צָרְתֶם לוֹ צָר, בְּא', וּבּו', קָרִי
וּכְתִיב. וְעִבּוּדַת יוֹם הַכְּפוּרִים אִיְהִי
בְּאַרְיִכוֹת, וְאִיְהִי כְּלִילָא מִתַּלַּת דְּרָגִין,
בְּמַחְשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה.

שְׁעִיר לַה'

בֵּא וְרָאָה, הַשְּׁעִיר הַהוּא שְׁשׁוּלְחִים
יִשְׂרָאֵל לְעֲזָאזֵל לְמַדְבָּר הַהוּא,
כְּדִי לְתַת חֶלֶק לְצַד הָאֲחֵר הַהוּא
לְהַתְּעַסֵּק אִתּוֹ. וְאִם תֵּאֲמַר, שְׁנֵי
שְׁעִירִים לָמָּה כָּאֵן? אֶחָד לַה', וְאֶחָד
לְצַד הָאֲחֵר הַהוּא. נִיחָא הַשְּׁעִיר
הַהוּא שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר, אֶךְ לַה'
מִדּוּעָ?

אֶלְא, לְמַלְךְ שֶׁהִיָּה פּוֹעֵס עַל בְּנוֹ,
קָרָא לְשׁוֹטֵר, זֶה שֶׁעוֹשֶׂה דִין
בְּבְנֵי אָדָם תְּמִיד, כְּדִי שִׁיתְּכּוֹנֵן
לְעֲשׂוֹת דִין בְּבְנוֹ. הַשׁוֹטֵר הַהוּא
שְׂמַח, וְנִכְנַס לְבֵית הַמַּלְךְ לְאָכַל שֵׁם.

תָּא חֲזִי, הַהוּא שְׁעִיר דְּמִשְׁדְּרִין
יִשְׂרָאֵל לְעֲזָאזֵל, לְהַהוּא
מִדְּבָרָא, בְּגִין לְמִיַּיֵּב חוּלְקָא לְהַהוּא
סְטָרָא אַחְרָא, לְאַתְעֵסְקָא בְּהַדְרִיָּה. וְאִי
תִּימָא, תְּרִין שְׁעִירִין אֲמָאֵי הָכָא, חַד
לְיִהוֹנָאֵי, וְחַד לְהַהוּא סְטָרָא
אַחְרָא. תִּינַח הַהוּא שְׁעִיר דְּסְטָרָא
אַחְרָא. לְיִהוֹנָאֵי אֲמָאֵי.

אֶלְא לְמַלְכָּא דְהוּא אֶרְגִּיז עַל בְּרִיָּה,
קָרָא לְסְנַטְרָא, הַהוּא דְעֵבִיד
דִּינָא בְּבְנֵי נְשָׂא תְדִיר, בְּגִין דִּיזְדִּמָּן
לְמַעַבְד דִּינָא בְּכִרְיָה. הַהוּא סְנַטְרָא
חַדִּי, וְעָאֵל בְּבִי מַלְכָּא לְמִיכַל תַּמָּן,

חלק ב
דף קפ"ד
ע"ב

כִּינן שְׂרָאָה אוֹתוֹ בְּנוֹ, אָמַר, וְדַאי לֹא נִכְנַס הַשּׁוֹטֵר כָּאֵן בְּבֵית אָבִי אֶלָּא מִשּׁוּם שְׁכַעַס הַמְּלֶכֶךְ עָלַי. מָה עֲשֶׂה? הֲלֹךְ וְהִתְפַּיֵּס עִמּוֹ. וּמִשּׁוּם שֶׁהִתְפַּיֵּס עִמּוֹ, צִוָּה הַמְּלֶכֶךְ לַעֲשׂוֹת סְעוּדָה עֲלִיוֹנָה לוֹ וּלְבָנוֹ, וְצִוָּה שְׂלֵא יֵדַע בּוֹ הַשּׁוֹטֵר הַהוּא.

לְבַסּוֹף נִכְנַס הַשּׁוֹטֵר הַהוּא. אָמַר הַמְּלֶכֶךְ, עֲתָה אִם יֵדַע זֶה מִהֶסְעוּדָה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁהִכְנִיתִי לִי וּלְבָנִי, יִתְבַּלְבֵּל הַשְּׁלַחַן. מָה עֲשֶׂה? קָרָא לְמַמְנָה עַל הַסְּעוּדָה וְאָמַר לוֹ, תִּכְיֵן מִשְׁהוֹ וְתִשִּׁים לְפָנַי, וְתִשִּׁים לְפָנַי הַשּׁוֹטֵר הַהוּא, כְּדֵי שְׂיִחְשַׁב שְׁסוּעַד לְפָנַי מִשְּׁלִי, וְלֹא יֵדַע מִהֶסְעוּדָה הַחֲשׁוּבָה הַהִיא שֶׁל שְׂמַחָה שְׁלִי וְשֶׁל בְּנֵי, וַיִּקַּח הַחֶלֶק הַהוּא וַיִּלָּךְ לוֹ, וַיִּתְרַחַק מִהַשְּׂמַחָה שֶׁל הַסְּעוּדָה שְׁלָנוֹ. וְאִם לֹא שְׁעֲשֶׂה הַמְּלֶכֶךְ כֵּן, לֹא יִתְרַחַק הַשּׁוֹטֵר הַהוּא מִבֵּית הַמְּלֶכֶךְ.

כֵּן אָמַר קִדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, תִּזְמִינוּ שְׁנֵי שְׁעִירִים, אֶחָד לִי וְאֶחָד לְמִקְטָרְגִי הַהוּא, כְּדֵי שְׂיִחְשַׁב שְׂמִסְעוּדָה שְׁלִי הוּא אוֹכֵל, וְלֹא יֵדַע בְּסְעוּדַת הַשְּׂמַחָה הָאַחֲרַת שְׁלָנוֹ, וַיִּקַּח הַחֶלֶק הַהוּא וַיִּלָּךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּתְרַחַק מִבֵּיתִי. כִּינן שְׂאִמָּא

כִּינן דְּאִשְׁגַּח בֵּיה בְּרִיה, אָמַר, וְדַאי לֹא עָאֵל סְנִטְרִיא דָּא כְּבִי אָבָא, אֶלָּא בְּגִין דְּאַרְגִּיז מִלְכָּא עָלַי. מָה עָבַד, אוֹל וְאִתְפַּיֵּים בְּהִדְיָה. כִּינן דְּאִתְפַּיֵּים בְּהִדְיָה, פְּקִיד מִלְכָּא לְמַעַבְד סְעוּדָתָא עֲלָאָה לִיָּה וְלְבְרִיה, וּפְקִיד דְּלֹא יֵדַע בֵּיה הַהוּא סְנִטְרִיא.

לְכַתְּרָה עָאֵל הַהוּא סְנִטְרִיא. אָמַר מִלְכָּא הַשְּׂתָא אִי יִגְדַע דָּא, מִסְעוּדָתָא עֲלָאָה (דף קפ"ה ע"א) דְּאִתְקִינִית לִי וְלְבְרִי, יִתְעַרְבֵּב פְּתוּרָא. מָה עָבַד. קָרָא לְמַמְנָא עַל סְעוּדָתָא, אָמַר לִיָּה, אִתְקִין מְדִי, וְתִשְׁוִי קַמָּאי, וְתִשְׁוִי קַמִּיה דְּהַהוּא סְנִטְרִיא, בְּגִין דְּיִחְשִׁיב דְּסְעִיד קַמָּאי מְדִילִי, וְלֹא יִגְדַע בְּהִיא סְעוּדָתָא יְקִירָא דְּחֻדְוָה דִּילִי וְדְבְרִי, וַיִּשׁוּל הַהוּא חוּלְקָא וַיִּזִּיל לִיָּה, וַיִּתְפַּרְשׂ מִחֻדְוָה דְּסְעוּדָתָא דִּילָן. וְאִי לָאו דְּמִלְכָּא עָבִיד הָכִי, לֹא יִתְפַּרֵּשׁ הַהוּא סְנִטְרִיא מִבֵּי מִלְכָּא.

כֵּן אָמַר קִדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, אִזְמִינוּ תְּרִין שְׁעִירִין, חֵד לִי וְחֵד לְהַהוּא דְּלְטוּרָא, בְּגִין דְּיִחְשִׁיב דְּמִסְעוּדָתָא דִּילִי קַאכִיל, וְלֹא יִגְדַע בְּסְעוּדָתָא דְּחֻדְוָה אַחֲרָא דִּילָן, וַיִּסַּב הַהוּא חוּלְקָא, וַיִּזִּיל לְאַרְחִיה, וַיִּתְפַּרֵּשׁ מִבֵּיתִי. כִּינן דְּאִמָּא עֲלָאָה, עֲלָמָא

העליונה, עולם הבא, באה לשרות תוך ההיכל של העולם התחתון למצא אור (להשיג עליה בהארה) של הפנים, דין הוא שלא ימצא המקטרג ההוא, ולא בעלי הדין לפניו, כאשר מוציא כל הברכות ומאיר לכלם. וכל שפע החרות הוא נמצא, וישראל נוטלים מאלו הברכות.

שְׁהָרִי כִּאֲשֶׁר הָעוֹלָם הַבֶּא נִכְנָס לְהִיכָל שֶׁל הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן וּמוֹצֵא שֶׁשְׂמַח הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן עִם בְּנָיו בְּסֵעוּדָה הָעֲלִיּוֹנָה הַהִיא, אִזּוּ הוּא מְבַרֵךְ הַשְּׁלַחַן, וְהָעוֹלָמוֹת פְּלִים מִתְּבָרְכִים, וְכָל שְׂמָחָה וְכָל הָאֶרֶת הַפְּנִים נִמְצָאוֹת שָׁם. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (ויקרא טז) לִפְנֵי ה' תִּטְהָרוּ.

דַּאֲתִי, אֲתִי לְמִשְׁרֵי גוֹ הַיְכָלָא דְעֲלָמָא תַתָּא, לְאַשְׁכַּח נְהִירוֹ (נ"א לְאַשְׁכַּח עֲלֵה בְנֵהִירוֹ) דְאֲנִינִן, דִּין הוּא דְלֹא יִשְׁתַּבַּח הַהוּא דְלְמוֹרָא, וְלֹא מְאִרִי דְדִינִן לְקַמִּיה, כִּד אִפִּיק כָּל בְּרַכָּאן, וְאֲנֵהִיר לְכָלָא. וְכָל הַהוּא חִירוֹ יִשְׁתַּבַּח, וְיִשְׂרָאֵל נְמַלִּי מְאִינוֹן בְּרַכָּאן.

דְּהָא כִּד עֲלָמָא דַּאֲתִי, עָאֵל לְהִיכָלָא דְעֲלָמָא תַתָּא, וְאַשְׁכַּח דְחָדִי עֲלָמָא תַתָּא עִם בְּנוֹי בַּהִיא סְעוּדָתָא עֲלָא, כְּדִין אִיהוּ כְּרִיךְ פְּתוּרָא, וְעֲלָמִין בְּלָהוּ מִתְּבָרְכִין, וְכָל חִירוֹ וְכָל נְהִירוֹ דְאֲנִינִן אֲשַׁתְּכַחוּ תַמָּן. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (ויקרא טז) לִפְנֵי יְהוָה אֲהַבְתֶּם לְתַמְהָרוּ.

סוד קרבן השעיר

בֵּא וְרָאָה, מַה הוּא סוּד הַקְּרִבָּנוֹת לְהַקְרִיב שְׁעִיר (כְּנִגֵּד שְׁעִיר) וְלֹא דָבַר אַחֵר? וּמִדּוּעַ שְׁעִיר בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ, וְכֵן גַּם כֵּן שְׁעִיר? אֵלָּא, אִם תֹּאמַר מִשּׁוּם שֶׁהוּא צַד שְׁלוֹ - טוֹב. מִדּוּעַ לֹא הִיָּה עִז?

אֵלָּא דְּבַר זֶה צְרִיךְ, וְהוּא נִמְצָא לְבַעֲלֵי כְּשׁוּפִים, שֶׁכָּל מַעֲשֵׂיהֶם בְּמַה שֶׁלֹּא (מִתְחַבֵּר) הִיָּה בְּנִקְבָה. וְעַל זֶה שְׁעִיר, שֶׁלֹּא הִתְחַבֵּר

תָּא חֲזוּי, מַה הוּא רִזָּא דְקְרִבָּנָא, לְקְרִבָּא שְׁעִיר, (לְקַבֵּל שְׁעִיר) וְלֹא מִלָּה אַחֲרָא. וְאַמְאִי שְׁעִיר בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ, וְהִכָּא נִמְי שְׁעִיר. אֵלָּא אִי תִימָא כְּגִין דְאִיהוּ סַטְרָא דִילִיָּה יְאוּת. אֲמַאי לֹא הָוִי עִז.

אֵלָּא מִלָּה דָּא אֲצַטְרִיךְ, וְאִיְהִי אֲשַׁתְּכַחַת לְמֵאֲרִיְהוֹן דְחֲרָשִׁין, דְּכָל עוֹבְדֵיהוּ בְּמַה דְלֹא (אֲתַחַבֵּר) יְהֵא בְּנוֹקְבָא. וְעַל דָּא שְׁעִיר

חלק ב
דף
קפ"ה
ע"א

בְּנִקְבָה בְּכָל הַצְדָדִים שְׁלוֹ. עֵז, כְּאֲשֶׁר
הִתְחַבֵּר בְּנִקְבָה. וּמְשֹׁם שֶׁהוּא מְלֶךְ,
נֹתְנִים לוֹ מְשֹׁם הַכְּבוֹד שְׁלוֹ, זֶה
שֶׁלֹא הִתְחַבֵּר בְּנִקְבָה וְלֹא נָתַן כְּחוֹ
לְאַחַר. וְזֶה יְדוּעַ לְאוֹתָם הַמְכַשְׁפִּים
שֶׁמְשַׁתְּמָשִׁים בְּמַעֲשֵׂים אֱלֹהִים. וּמִפְּנֵי
כֶּן שׁוֹרִים עַל הַשְּׁעִיר הַהוּא כֹּל
אוֹתָם הַחֲטָאִים.

בֵּא וְרָאה, אֵף עַל גַּב שֶׁהוּא חֶלֶק
לְצַד הָאֲחֵר הַהוּא - סוּד פְּאוֹן.
כֹּל אֵלֹו צְדָדִים אַחֲרִים שְׁלִמְטָה
(שְׁנִקְרָאִים מְצוּלוֹת יָם), כֹּלָם טְמֵאִים יוֹתֵר.
וְכָל מָה שִׁיּוֹרְדִים מִדְּרָגוֹת תַּחְתּוֹנוֹת,
כֶּן הִטְמְאָה שְׁלֵהֶם יוֹתֵר. וּמִפְּנֵי כֵן
בְּעֵז, חֶלְקָם יוֹתֵר, מְשֹׁם שֶׁהַשְּׁעִירוֹת
שְׁלוֹ תְלוּיוֹת יוֹתֵר מִבְּהֵמָה אַחֲרֵת,
כְּמוֹ שֶׁדִּין שְׁלֵהֶם תְלוּי לְמִטָּה
בְּטְמֵאָה. אֲבָל מְלָכוֹת הַרְשָׁעָה הַזֹּו
הָאֲחֵרֵת, מְלֶךְ שֶׁל הַכֹּל בְּצַד הַהוּא,
הִטְמְאָה שְׁלוֹ הִיא יוֹתֵר מִבְּחֵרֵת, וְלֹא
טְמֵאָה שְׁלֵמָה כְּאֵלֶּה הַתַּחְתּוֹנִים. וְעַל
זֶה שְׁעִיר, שֶׁהַשְּׁעִיר שְׁלוֹ לֹא תְלוּי וְלֹא
חֶלֶק. לֹא חֶלֶק, מִפְּנֵי הִטְמְאָה הַהִיא
שְׁלוֹ. וְלֹא תְלוּי, כְּדִי שֶׁלֹא תִתְחַזַּק בּוֹ
טְמֵאָה כְּאֵלֶּה הַתַּחְתּוֹנִים, וְעַל זֶה
וּדְאִי שְׁעִיר, וְלֹא אַחֲרָי.

לֹא אֶתְחַבֵּר בְּנִקְבָא, בְּסִטְרֵין דִּילִיָּה
כְּלָהוּ. עֵז כִּד אֶתְחַבֵּר בְּנִקְבָא. וּבְגִין
דְּאִיְהוּ מְלָכָא, יְהִיבִין לִיָּה בְּגִין יְקָרָא
דִּילִיָּה, הָאִי דְלֹא אֶתְחַבֵּר בְּנִקְבָא,
וְלֹא יְהִיב חִילִיָּה לְאַחֲרָא. וְדֹא
אֲשַׁתְּמוּדַע לְאִינוּן חֲרָשִׁין,
דְּמִשְׁתְּמָשִׁין בְּהִנֵּי עוֹבְדֵי. וּבְגִינֵי כֶּן,
שְׁרִיין עַל הַהוּא שְׁעִיר, כֹּל אִינוּן
חֲטָאִיהוֹן.

וְתֵא חֲזוּי, אֵף עַל גַּב דְּאִיְהוּ חוּלְקָא
לְהַהוּא סְטְרָא אַחֲרָא, רְזֹא
הֶכָא, כֹּל הִנֵּי סְטְרֵין אַחֲרֵין דְּלִתְתָא,
(דְּאִקְרוּן מְצוּלוֹת יָם) כְּלָהוּ מְסֵאָבִין יְתִיר.
וְכָל מָה דְנַחֲתִין דְרָגִין תַּתְּאִין, הִכִּי
מְסֵאָבוּ דְלָהוֹן יְתִיר. וּבְגִין כֶּן, בְּעֵז
יְתִיר חוּלְקִיָּהוֹן, בְּגִין דְשְׁעִרָא (דִּף קפ"ה
ע"ב) דִּילִיָּה תְלוּיָא יְתִיר מִבְּעִירָא
אַחֲרָא, כְּמָה דְדִינָא דְלָהוֹן תְלוּי
לְתַתָּא בְּמְסֵאָבוּ. אֲבָל הָאִי מְלָכוּ
חֲיִיבְתָא אַחֲרָא, מְלָכָא דְכֹלָא בְּהַהוּא
סְטְרָא, בְּרוּר אִיְהוּ יְתִיר מְסֵאָבוּ
דִּילִיָּה, וְלֹא מְסֵאָבוּ שְׁלִים כְּהִנֵּי
תַתְּאִין. וְעַל דָּא שְׁעִיר, דְשְׁעִיר דִּילִיָּה
לֹא תְלוּיָא, וְלֹא שְׁעִיעַ. לֹא שְׁעִיעַ, בְּגִין
דְּהַהוּא מְסֵאָבוּ דִּילִיָּה. וְלֹא תְלוּיָא,
בְּגִין דְלֹא יִתְתַקַּף בֵּיה מְסֵאָבוּ כְּהִנֵּי
תַתְּאִין. וְעַל דָּא וּדְאִי שְׁעִיר וְלֹא
אַחֲרָא.

שני הגורלות

חלק ג
דף ס"ב
ע"ב

למדנו, ונתן אהרן על שני השעירים גרלות. ונתן אהרן, משום שבא מצד החסד. על שני השעירים, בדיוק על, פדי שתתבפשם הגבירה. גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל, והרי שני שעירים הם. אז למה אחד לה'? אלא אמר הקדוש ברוך הוא: ישב זה אצלי, ואחד ילך וישוטט בעולם, שאלמלא שניהם מזדווגים, לא יכול העולם לסבל.

יצא זה, הולך ומשוטט בעולם, ומוצא את ישראל בכמה עבודות, בכמה דרגות, בכמה הנהגות טובות, ולא יכול להם, בין כלם שלום, ולא יכול להכנס עמהם במלשינות. (הולך ומשוטט בעולם ומוצא את ישראל בצורה הזו) (אף ישראל למטה קר בצורה הזו) את השעיר האחר שולחים אותו עם משא של כל חטאי ישראל.

תאנא (ויקרא טו) ונתן אהרן על שני השעירים גרלות. ונתן אהרן, בגין דאתי מסטרא דחסד. על שני השעירים, על דייקא, בגין דתתבסם מטרוניתא. גורל אחד ליהוה ושעירין אינון, אמאי חד ליהוה ושעירין אינון, אמאי חד ליהוה וחד יזיל וישוטט בעלמא, דאלמלי תרווייהו מזדווגו, לא יכיל עלמא למסבל.

נפק האי, אזיל ושאט בעלמא, ואשבח להו לישראל, בכמה פולחנין, בכמה דרגין, בכמה גמוסין טבין, לא יכיל להו, בלהו שלמא בינייהו, לא יכיל למיעל בהו בדלטורא. (אזל ושאט בעלמא, ואשבח לישראל כהאי גונא) (ג"א ישראל לתתא אוף הכי כהאי גונא) האי שעירא אחרא שלחין ליה במטולא דכל חובייהו דישראל.

שני שעירי עזים לחטאת

חלק ג
דף ס"ד
ע"א

למדנו, ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עזים לחטאת. ומאת עדת, פדי שיהיה מכלם ויתכפר לכלם, שהרי כל חטאי בני ישראל פאן תלויים, וכלם מתכפרים

תאנא, (ויקרא טו) ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עזים לחטאת, ומאת עדת, בגין דיהא מכלהו, ויתכפר לכלהו. דהא כל חובייהו דבני ישראל הכא תליין,

בזה, ולא מספיק מאיש אחד. ומאיזה מקום נלקחים? מאותן קפות שבעזרה נוטלים שָׁכר, ומביאים אותם מאותם דמים שהיו מכלם.

ואותו השעיר האחר, שהיה נשאר לקדוש ברוך הוא, עושים אותו חטאת בראשונה. והרי בארנו באיזה מקום היה נקשר. ואחר כך מקריבים את אלה, והכל מתבשמים, וישראל נשָׁארים צדיקים לפני הקדוש ברוך הוא מכל החטאים שעשו וחסאו לפניו. זהו שכתוב כי ביום הזה יכפר עליכם וגו'.

ונשא השעיר עליו את כל עונתם

עוד אמר רבי שמעון, (בראשית כז) ויאמר יעקב אל רבקה אמו הן עשו אחי איש שעיר ואנכי איש חלק. מה הוא רומז? אלא ודאי שעשו איש שעיר, והוא מאותו שנקרא שעיר, שהרי מאותו צד הוא בא. ואנכי איש חלק - איש מאותו שחלק לכל שאר העמים ממנים גדולים, שכתוב (דברים ד) אשר חלק ה' אלהיך אתם, וכתוב (שם לב) כי חלק ה' עמו וגו'. עוד איש חלק, משני שעירים, ונשארו אחד. שהכהן חלק

וכלהו מתכפרי כדא. (דף ס"ד ע"א) ולא סגי מבר נש חד. ומאן אתר אתנסיבו מאינן קופין דבעזרה נטלין אנרא, ואייתי להו מאינן דמי דהוּוּ מכלהו.

וההוא שעירא אחרא, דההו אשתאר לקודשא בריך הוא, עבדין ליה חטאת בקדמיתא. והא אוקימנא באן אתר הוה מתקשרא. ולבתר דא מתקרבין הני, ומתבשמין כלא, ואשתארו ישראל זכאין קמי קדשא בריך הוא, מפל חובין דעבדו וחבו קמיה. הדא הוא דכתיב כי ביום הזה יכפר עליכם וגו'.

תו אמר רבי שמעון, (בראשית כז) ויאמר יעקב אל רבקה אמו הן עשו אחי איש שעיר ואנכי איש חלק. מאי קא רמזא, אלא ודאי עשו איש שעיר, הוא מההוא דאקרי שעיר, דהא מההוא סטרא אתי. ואנכי איש חלק: גבר מההוא דפליג לכל שאר עמין ורבין ממנו. דכתיב, (דברים ד) אשר חלק יהוה אלהיך אתם, וכתוב (דברים לב) כי חלק יהוה אלהיך עמו וגו'. תו איש חלק, מתרי שעירים ואשתאר חדא.

חלק ג
דף ס"ד
ע"א

אדרבה
היה חלק

אדרבה
היה חלק

אותם - אחד לחלקו, ואחד לקדוש ברוך הוא. למה? כדי שיטען על כתפו את כל חטאי יעקב, שכתוב ונשא השעיר עליו את כל עונותם, עונת תם.

כתוב וסמך אהרן את שתי ידו על ראש השעיר החי והתודה עליו וגו'. משום כך וסמך אהרן את שתי ידו, שהקדוש ברוך הוא הסכים על ידו. על ראש השעיר החי, החי דוקא, להכליל אותו שלמעלה.

והתודה עליו את כל עונות, כמו שכתוב (ויקרא ה) והתודה אשר חטא עליה. ובארנו עליה, שנטהר האדם ונשארו עליה כל אותו החטא. אף כאן והתודה עליו, אחר שהתודה הכהן בעבורם של ישראל - עליו, כלומר, פלם ישארו עליו.

אמר לו רבי אבא, אם כך, כתוב ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשעירים. אמר לו, כאן שונה, ששם לשעירים היו מקריבים קרבן, ומשום כך לא כתוב ולא יזבחו עוד את זבחיהם שעירים, אלא לשעירים, ששם לשעירים היו עושים פלחן ושלטון, וכאן - ונשא השעיר עליו

דכהנא פליג לה, חד לחולקיה, וחד לקודשא בריך הוא. אמאי. בגין דיטעין על כתפוי כל חובוי דיעקב, דכתיב ונשא השעיר עליו את כל עונותם, עונות תם.

כתיב (ויקרא טו) וסמך אהרן את שתי ידו על ראש השעיר החי והתודה עליו וגו'. בגין כך וסמך אהרן את שתי ידו, דקודשא בריך הוא יסתבם על ידוי. על ראש השעיר החי, החי דייקא, לאכללא ההוא דלעילא.

והתודה עליו את כל עונות, (ויקרא ה) כמה דכתיב (ויקרא ה) והתודה אשר חטא עליה. ואוקימנא עליה, דאתדכי בר נש ואשתאר עליה כל ההוא חובא. אוף הכי והתודה עליו, בתר דאודי כהנא בגינייהו דישראל, עליו: כלומר, ישתארון כלהו עליו.

אמר ליה רבי אבא, אי הכי והא כתיב ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשעירים, אמר ליה שאני הכא, דהתם לשעירים הוו קרבין קרבנא, ובגין כך לא כתיב ולא יזבחו עוד את זבחיהם שעירים, אלא לשעירים, דהתם לשעירים הוו עבדי פולחנא, וישולטנותא. והכא ונשא

חלק 2
דף ס"ג
ע"א

חלק 2
דף ס"ג
ע"א

את כל עונותם, והקרָבן אינו נעשה אלא לקדוש ברוך הוא. בא וראה שבגלל הקרָבן מתבשמים עליונים ותחתונים והדין לא שולט ושורה על ישראל.

השעיר עליו את כל עונותם, וקרָבנא לא אתעביד אלא לקודשא בריך הוא. תא חזי, דבגני קרָבנא מתבסמן עלאין ותתאין, ודינא לא שריא ושלמא עלייהו דישראל.

איש עתי

למדנו, ושלח ביד איש עתי המדברה. מהו איש עתי?

אלא סוד הדבר כף הוא - בכל מה שנעשה, צריך אדם מזמן לאותו דבר. יש אדם שהברכה מתקיימת על ידו יותר מאחר. בא וראה מה כתוב בכהן, טוב עין הוא יברך, אל תקרי יברך אלא יברך, פי הוא מזמן שתתקיים ברכה על ידו בזה. (ושורה הברכה בהשגחתו).

תאנא, ושלח ביד איש עתי המדברה. מהו איש עתי.

אלא רוא דמלה הכי הוא (דף ס"ג ע"ב) בכל מה דאתעביד, בעי בר נש זמין לההיא מלה. אית בר נש דברכתא אתקיים על ידיה יתיר מאחרא. תא חזי, מה כתיב ביה בכהנא, (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, אל תקרי יבורך, אלא יברך, בגין דהוא הוה זמין דיתקיים ברכתא על ידיה בהאי. (ס"א) ושארי ברכתא באשגחיתא דליה).

חלק ג
דף ס"ג
ע"א

בלעם - רע העין

ויש אדם שמזמן שיתקיימו על ידו קללות, ובכל מה שיתבונן יבאו קללות ומארה ובעתה, כמו בלעם שנקרא רע עין, שהיה מזמן לכל רע ולא היה מזמן לטוב, ואף על גב שברוך ברכתו אינה ברכה ולא התקיימה. וכשהיה מקלל, כל מה שקלל התקיים, ואפילו ברגע אחד,

ואית בר נש דהוא זמין לאתקיימא לוזמין על ידיה, ובכל מה דישגח ליתי לוזמייא ומארה ובעיתא כגון בלעם, דאקרי רע עין, דהוה זמין בכל ביש, ולא הוה זמין לטוב. ואף על גב דברך, ברכתיה לא ברכתא, ולא אתקיים. וכד הוה לייט, כל מאן דלייט אתקיים, ואפילו ברגעא חדא,

חלק ג
דף ס"ג
ע"א

ועל זה כתוב (במדבר כד) שתם העין. בכל מקום שעינו שלטה - התקלל. בא וראה מה כתוב, (שם) וישת אל המדבר פניו, כדי שיתעורר מאותו צד שהוא שולט שם, ויבא בהלשנה על ישראל. מה כתוב בפסוקים? (משלי כב) טוב עין הוא יברך, שהוא היה מזמן לזה ושורה ברכה בהשגחה שלו. ועל זה שנינו, יסטה אדם אפלו ממאה דרכים ולא יפגש אדם שיש לו עין רעה.

ועל דא כתיב, (במדבר כד) שתם העין. בכל אתר דעיניה שלטא אתלמיא. תא חזי מה כתיב. (במדבר כד) וישת אל המדבר פניו, בגין דיתער מההוא סמרא ההוא דשלטא תמן, וייתי בדלמוריא עליהו דישראל. מה כתיב בהו בכהני, (משלי כב) טוב עין הוא יברך, דהוא הוה זמין בהאי, ושאר ברבתיא באשגחותא דיליה. ועל דא תנינן, יסטי בר נש אפילו ממאה ארחין, ולא יארע בבר נש דאית ליה עינא בישא.

ושלח ביד איש עתי

אף כאן, ושלח ביד איש עתי - שהוא מזמן לזה ורשום לזה, והכחן היה מכיר בו עין אחת יותר מאחרת מעט. העור שעל העין מכסה בשערות רבות, העין מכחלת ולא מסתכל ישר, זהו האדם המזמן לכך והראוי לו. ועל זה כתוב ביד איש עתי.

אוף הכא ושלח ביד איש עתי, דהוא זמין להאי. ורשים להאי, וכהנא הוה אשתמודע ביה, חד עינא יתיר מאחרא פורתא. סורטא דעל עינא אתחפיא בשערין סגיאין. מכחלא עינא, ולא מסתכל במישר. האי הוא בר נש זמין להאי, וכדקא חזי ליה. ועל דא כתיב ביד איש עתי.

טוב עין הוא יברך

בגוש חלב היה אדם, שבכל מקום שמכה בידו, היה מת, ולא היו אנשים מתקרבים אליו. בסוּרֵיהּ

בגוש חלבא הוה בר נש, דבכל אתר דמחי בידוי, הוה מית, ולא הוו בני נשא מקרבין בהדיה.

הִיָּה אָדָם, שְׁבַכְל מְקוֹם שָׁבוּ הַסְתַּפֵּל, אֶפְלוּ לְטוֹב, הַכֹּל הַתְּהַפֵּךְ לְרַע. יוֹם אֶחָד הָיָה אִישׁ אֶחָד הוֹלֵךְ בְּשׂוֹק, וְהָיוּ פָּנָיו מְאִירוֹת. בָּא אוֹתוֹ אִישׁ וְהַסְתַּפֵּל בּוֹ, וְנִבְקָעָה עֵינוֹ. מִשׁוּם כֶּף לְכֹל הָיָה אָדָם מוֹכֵן, לָזֶה וְלָזֶה. וְעַל זֶה כְּתוּב טוֹב עֵין הוּא יִבְרָךְ, אֵל תִּקְרֵי יִבְרָךְ אֵלָא יִבְרָךְ.

בְּסוּרְיָא הָוָה בַּר נֶשׁ, דְּבִכְל אֶתֶר דְּאַסְתָּבֵּל אֶפִּילוּ לְטַב, בְּלֵא אֶתְהַפֵּךְ לְבִישׁ. יוֹמָא חַד הָוָה חַד בַּר נֶשׁ אֲזִיל בְּשׂוֹקָא, וְהוּוּ אֲנַפּוּי נְהִירִין. אֶתָּא הֵהוּא בַּר נֶשׁ וְאַסְתָּבֵּל בֵּיהּ, וְאַתְבָּקַע עֵינֵיהּ. בְּגִין כֵּךְ, בְּכֵלָא הָוָה בַּר נֶשׁ זְמוּן, לְהֵאִי וְלְהֵאִי. וְעַל דָּא כְּתִיב טוֹב עֵין הוּא יִבְרָךְ, אֵל תִּקְרֵי יִבְרָךְ אֵלָא יִבְרָךְ.

קטגור נעשה סניגור

וְלַמְדָּנוּ, הָאִישׁ הַזֶּה שְׁהִיָּה הוֹלֵךְ לְמַדְבָּר, כְּשֶׁהֲגִיעַ שָׁם אוֹתוֹ שְׁעִיר, הָיָה עוֹלָה לְהָר, וְדוֹחָה אוֹתוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, וְלֹא הָיָה מְגִיעַ לְחֲצֵי הָהָר עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה אֵיבָרִים אֵיבָרִים, וְאוֹתוֹ אִישׁ הָיָה אוֹמֵר: כֶּף יִמְחוּ עוֹנוֹת עִמָּךְ וְגו'. וּמִשׁוּם שְׁעוֹלָה אוֹתוֹ קִטְגוֹר וְנַעֲשֶׂה סְנִיגוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אַז הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵת כָּל חֲטָאֵי יִשְׂרָאֵל וְכֹל מַה שֶּׁכְּתוּב בְּאוֹתָם פְּתָקִים שֶׁלְמַעֲלָה לְהַזְכִּיר אֵת חֲטָאֵי בְּנֵי הָאָדָם, הוּא נוֹטֵל אוֹתָם וְזוֹרֵק אוֹתָם כְּמוֹ זֶה לְמַקוֹם שֶׁנִּקְרָא מְצוּלוֹת יָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (מִיכָה ז) וְתִשְׁלִיךְ בְּמְצוּלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם.

וְתֵאנָא, הָאִי בַר נֶשׁ דְּהָוָה אֲזִיל לְמַדְבָּרָא, כִּד מְטָא בֵּיהּ בְּהֵהוּא שְׁעִירָא הָוָה סְלִיק לְטוֹרָא, וְדַחֵי לֵיהּ בְּתֵרִין יָדָיו. וְלֹא הָוָה נְחִית לְפִלְגוֹת טוֹרָא, עַד דְּאַתְעֵבִיד שְׁיִפִּין שְׁיִפִּין. וְהֵהוּא בַר נֶשׁ הָוָה אָמַר, כֶּף יִמְחוּ עוֹנוֹת עִמָּךְ וכו'. וּבְגִין דְּסְלִיק הֵהוּא קְטִיגוֹרְיָא וְאַתְעֵבִיד סְנִיגוֹרְיָא דְיִשְׂרָאֵל, כְּדִין קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא, כָּל חוֹבֵיָהּוּ דְיִשְׂרָאֵל, וְכֹל מַה דְּכְתִיב בְּאֵינוֹן פְּתָקִין דְּלַעֲיָלָא, לְאַדְכָּרָא חוֹבֵיָהּוּ דְבְּנֵי נֶשָׁא, נְטִיל לוֹן וְרַמֵי לוֹן כְּהֵאִי גְוּוֹנָא, לְאַתֶּר דְּאַתְקִרֵי מְצוּלוֹת יָם. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (מִיכָה ז) וְתִשְׁלִיךְ בְּמְצוּלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם.

חלק ג
דף ס"ג
ע"ב

שליחת השעיר לעזאזל

חלק ג
דף ס"ג
ע"א
רעיא
מהימנא

מצוה זו, שיעבד הפהן הגדול את עבודת אותו היום כמו שצריך, ולשלח שעיר לעזאזל. הסוד הזה כמו שנאמר, כדי שיפרד מהעם הקדוש ולא יתבע את חטאיהם לפני המלך ולא יקטרג עליהם, שהרי אין לו תקף ושלטון (בה) אלא רק כשמתחזק הרגז מלמעלה, ובאותו דורון מתהפך אחר כך לאפטרופוס עליהם, ועל כן נדחה מלפני המלך. והרי בארנו, משום שהוא קץ כל בשר.

והעם הקדוש נותנים לו כמו שהוא צריך שעיר, וסוד זה - (בראשית כו) הן עשו אחי איש שעיר. כמו שהוא בצד הקדשה זכר ונקבה, אף כך בצד הטמאה זכר ונקבה. משל אומרים, זרק עצם לכלב, והוא ילחך את עפר רגלך.

פקודא דא, למפלח כהנא רבא פולחנא דההוא יומא כמה דאצטריך, ולמשלח שעיר לעזאזל. רזא דא כמה דאת אמר, בגין לאתפרשא מעמא קדישא, ולא יתבע חוביהון קמי מלכא. ולא יקטרג עליהו, דהא לית ליה תקיפו ושולטנו, (בה) בר פד אתקף רוגזא מלעילא, ובההוא דורנא אתהפך לבתר אפטרופוסא עליהו, ועל דא אתדחיא מקמי מלכא. והא אוקימנא, בגין דאיהו קץ כל בשר. ועמא קדישא יתבין ליה כמה דאצטריך ליה שעיר, ורזא דא (בראשית כו) הן עשו אחי איש שעיר. כמה דאיהו בסטר דקדושה דכר ונוקבא, אוף הכי בסטר מסאבו דכר ונוקבא. מתלא אמרי, לכלבא ארמי ליה גרמא, ילחך עפרא דרגלך.

הכל צריך, טוב ורע

שאלו את בן זומא, האם לסרס כלב? אמר להם, (ויקרא כב) ובארצכם לא תעשו, כל שבארצכם לא תעשו. כמו שהעולם צריך את זה, כך צריך העולם את זה. ועל זה נאמר, (בראשית א) והנה טוב מאד - זה

שאלו לבן זומא, מהו לסרוסי כלבא. אמר להם, (ויקרא כב) ובארצכם לא תעשו, כל שבארצכם לא תעשו. כמה דאצטריך עלמא להאי, הכי אצטריך עלמא להאי. ועל דא אתמר, (בראשית א) והנה טוב מאד

מִלְאָף הַמּוֹת, אֵין לְבַטְלוֹ מִן הָעוֹלָם,
שְׁהָעוֹלָם צָרִיךְ אוֹתוֹ. אֵף עַל גַּב
שְׁפָתוֹב בּוֹ (ישעיה נב) וְהַכְּלָבִים עָזִי
נֶפֶשׁ לֹא יִדְעוּ שְׁבָעָה וְגו', לֹא
יִתְבַטְלוּ מִן הָעוֹלָם. הַפֵּל צָרִיךְ, טוֹב
וְרַע.

וּמִשׁוּם כִּי יֵשׁ לָנוּ בַּיּוֹם הַזֶּה לְזֶרֶק
עֵצָם לַכָּלָב, עַד שֶׁהוּא גּוֹרֵר,
יִכָּנַס מִי שִׁיכָנַס לְהִיכַל הַמְּלֶכֶת, וְאֵין
מִי שִׁימְחָה בְּיָדוֹ. אַחֵר כִּי יִכְשַׁפֵּשׁ
בְּזָנְבוֹ.

דָּא מִלְאָף הַמּוֹת. לִית לְבַטְלָא לִיהַ מִן
עֲלָמָא, עֲלָמָא אֲצִמְרִיךְ לִיהַ, אֵף עַל
גַּב דְּכְתִיב בִּיהַ, (ישעיה נב) וְהַכְּלָבִים עָזִי
נֶפֶשׁ לֹא יִדְעוּ שְׁבָעָה וְגו', לֹא
יִתְבַטְלוּ מִן עֲלָמָא. כִּלְאָ אֲצִמְרִיךְ
טוֹב וְרַע.

וּבְגִינֵי כִּי אֵית לָן בַּיּוֹמָא דָּא לְמַרְמֵי
לִיהַ גְּרָמָא לְכָלָבָא, עַד דְּאִיהוּ
גְּרִיר, יִיעוּל מָאן דִּיעוּל לְגַבֵּי הַיְכָלָא
דְּמִלְכָא, וְלִית מָאן דִּימְחֵי בְּיָדוֹ.
לְבַתֵּר יִכְשַׁפֵּשׁ לִיהַ בּוֹנְבִיהַ.

הַקְּב"ה חֵם עַל יִשְׂרָאֵל

מַה כְּתוּב? וְהַתּוֹדָה עָלָיו אֵת כָּל
עוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְכְתוּב וְנִשְׂא
הַשְּׁעִיר עָלָיו אֵת כָּל עוֹנוֹתָם. כִּיֹּן
שֶׁהוּא רוֹאֶה אֵת הַשְּׁעִיר הַזֶּה,
תְּשׁוּקָתוֹ אֵלָיו וְלֹהֵתֶתְקֵן עִמּוֹ, וְלֹא
יִדַּע מֵאוֹתָם הַחֲטָאִים שֶׁנוֹטֵל
הַשְּׁעִיר. הוּא שָׁב אֶל יִשְׂרָאֵל, רוֹאֶה
אוֹתָם בְּלֵי חֲטָאִים, בְּלֵי פִשְׁעִים,
שֶׁהֲרֵי כָּלֵם שׁוֹרִים עַל רֹאשׁ הַשְּׁעִיר,
עוֹלָה לְמַעַלָּה וּמִשְׁבַּח אוֹתָם לְפָנָי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא רוֹאֶה אֵת עַדוֹת אוֹתוֹ הַמְּקַטְרֵג,
וְהוֹאִיל וְתְשׁוּקָתוֹ לְרַחֵם עַל עַמּוֹ, אֵף
עַל גַּב שֶׁהוּא יִדַּע אֵת כָּל הַמַּעֲשָׂה,
הוּא חֵם עַל יִשְׂרָאֵל.

מַה כְּתוּב וְהַתּוֹדָה עָלָיו אֵת כָּל
עוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְכְתוּב וְנִשְׂא
הַשְּׁעִיר עָלָיו אֵת כָּל עוֹנוֹתָם. כִּיֹּן
דְּאִיהוּ חָמֵי הַאי שְׁעִיר. תִּיאוּבְתִיהַ
לְגַבִּיהַ, וְלֹא שְׁתְּכַלְלָא בְּהַדִּיהַ, וְלֹא
יִדַּע מֵאֵינוֹן חוּבִין דְּקָא נְטִיל שְׁעִיר.
תָּב לְגַבִּיִיהוּ דִּישְׂרָאֵל, חָמֵי לֹזֵן בְּלֹא
חוּבִין, בְּלֹא פִשְׁעִין, דְּהָא כָּלְהוּ שְׂרָאן
בְּרִישָׁא דְשְׁעִיר, סְלִיק לְעִילָא, וְשַׁבַּח
לֹזֵן קָמֵי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא חָמֵי סְהַדוּתָא דְהַהוּא
מְקַטְרֵגָא, וְהוֹאִיל וְתִיאוּבְתִיהַ לְרַחֵמָא
עַל עַמִּיהַ, אֵף עַל גַּב דְּאִיהוּ יִדַּע כָּל
עוֹבְדָא, חֵם עַלִּיהוֹן דִּישְׂרָאֵל.

והכל שורה על זה, כדי שלא יעורר את סוד הדין מלמעלה, וזה יתחזק וישמדו בני העולם, שהרי זה בא מצד הדין הקשה, ואם זה יתעורר, הוא מתעורר בחטאי בני האדם, שהרי אין לו התעוררות לעלות למעלה לעורר דין קשה רק משום חטאי בני אדם. שהרי בשעה שאדם עושה חטא, זה מתאסף, וכמה אלפים מסייעים שלו, ומתפנסים שם ונוטלים אותו ועולים למעלה. הרחמן יצילנו. ועל הכל נותן הקדוש ברוך הוא עצה לישראל להנצל מכל הצדדים, ועל זה כתוב, (תהלים קמה) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו. (עד כאן הרעיא

מהימנא).

ובלא שריא כדא, בגין דלא יתער רזא דדינא מלעילא, ויתקף האי וישתצון בני עלמא, דהא דא מסמרא דדינא קשיא קא אתי. ואי יתער האי, בחובי בני אנשא אתער. דהא לית ליה אתערו לסלקא לעילא לאתערא דינא קשיא בר בדיל חובי בני נשא. דהא בשעתא דבר נש עביד חובא, אתכנש האי, וכמה אלף סייען דיליה, ומתכנפי תמן, ונטלי ליה, וסלקי לעילא רחמנא לישובן. ועל בלא ירב קדשא בריך הוא עימא לישראל לאשתובא מכל סמרון. ועל דא כתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שיהוה ^{איהויהוה} אלהיו. (ע"כ רעיא מהימנא).

ביום הזה מזומן המלשין

ולא זה בלבדו, אלא בכל פעם שמזמן המלשין ונתנת לו רשות, צריכים לשים פנגדו במה שיתעסק ויעזב את ישראל. ביום הזה מזמן המלשין לרגל את הארץ. זהו שכתוב (איוב א) ויאמר ה' אל השטן מאין תבא. והרי שנינו, משוט בארץ, מה זה? אלא זהו המלשין הגדול מקטרגם של ישראל.

ולא דא בלחודוי, אלא בכל זמנא דדלטורא זמין, ואתייהיב ליה רשותא, בעינן לשוואה לקבליה במה דיתעסק, ושביק לון לישראל. בהאי יומא דלטורא זמין לאללא ארעא. הדא הוא דכתיב, (איוב א) ויאמר יהוה ^{איהויהוה} אל השטן מאין תבא. והא תנינן, משוט בארץ, מאי הוא. אלא האי הוא דלטורא רבא מקטרגא דישראל.

חלק ג
דף ק"א
ע"ב

וְהָאֵתְעוֹרְרוּ הַחֲבֵרִים, (שודאי)
בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל
מְזַמְּנִים לְעֵבֶר בַּיָּם וּלְהַפְרֵעַ מִן
הַמְצָרִים, אָמַר: אֲנִי עִבְרָתִי בְּאַרְץ
הַקְדוּשָׁה, וְרֵאִיתִי שְׂאֵלָה לֹא רְאוּיִים
לְהַכְנִס לְתוֹכָהּ. אִם אַתָּה דָן דִּין -
הַדִּינִים שֶׁלָּהֶם כְּאֵן כְּמוֹ הַמְצָרִים. מַה
שׁוֹנִים אֵלָּו מֵאֵלָּו? אוֹ שְׂיִמּוּתוֹ כָּלֶם
כְּאַחַד, אוֹ שְׂיִחְזְרוּ כָּלֶם לְמְצָרִים. וְלֹא
אַתָּה הוּא שְׂאֵמְרָתְךָ, (בראשית טו)
וְעִבְדוּם וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מְאוֹת
שָׁנָה? וְהָרִי לֹא עָלוּ מִחֲשַׁבּוֹנוֹ אֶלָּא
מֵאֲתָיִם וְעֶשֶׂר, וְלֹא יוֹתֵר.

לְהַעֲסִיק אֶת הַמְקַטְרֵג

אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: מַה
אֲעֹשֶׂה? כְּאֵן צְרִיכָה
הַשְׂתַּדְּלוּת, לְהִבְיָא קָרֵב כְּנִגְדּוֹ. אֲתָן
לוֹ בְּמַה שְׂיִתְעַסֵּק, וְיַעֲזֹב אֶת בְּנֵי,
וְהָרִי נִמְצָא בְּמַה שְׂיִתְעַסֵּק. מִיָּד אָמַר
לוֹ: הַשְׂמַתְּ לְבָבְךָ אֶל עִבְדֵי אֵיזֵב כִּי אֵין
כְּמַהוּ בְּאַרְץ. מִיָּד חִלַּק לוֹ הַמַּלְשִׁין
בְּדַבְרִים, וַיַּעַן הַשֹּׁטֵן אֶת ה' וַיֹּאמֶר
חֲתָנָם יִרְא אֵיזֵב אֱלֹהִים.

לְרוּעָה שְׂרָצָה לְהַעֲבִיר צִאֲנוּ בְּנֵהָר
אַחַד. עֵבֶר זָאֵב לְהַתְגַּרְוֹת
בְּצִאֲנוֹ. הַרוּעָה הָיָה חֲכָם, אָמַר: מַה
אֲעֹשֶׂה, שְׂבַעֲוֹד שְׂאֲנִי מֵעֲבִיר אֶת

וְהָאֵתְעוֹרוּ חֲבֵרֵינָא, (דודאי) בְּהֵיִא
שְׂעָתָא דְהוּוּ זְמִינִין יִשְׂרָאֵל
לְמַעֲבַר יַמָּא, וְלֹאֲתַפְרַעָא מִמְצָרָאִי,
אָמַר, אָנָּא אֲעִבְרָנָא בְּאַרְעָא קְדִישָׁא,
וְחַמִּינָא דְלֹא אֲתַחֲזוּן אֲלֵינִי לְמִיעַל
בְּגוֹוָה, אִי אֲנִתְ דָּאִין דִּינָא, דִּינֵיִיהוּ
הָכָא בְּמִצְרָאִי, מַה שְׂנֵינִין אֲלֵינִי מֵאֲלֵינִי,
אוֹ יְמוּתוֹן בְּלָהוּ כְּחֻדָּא, אוֹ יְהִדְרוֹן
בְּלָהוּ לְמְצָרִים. וְלֹאֵו אֲנִתְ הוּא
דְאַמְרָתְךָ, (בראשית טו) וְעִבְדוּם וְעָנּוּ
אוֹתָם ד' מְאוֹת שָׁנָה, וְהָאֵ לֹא סְלִיקוּ
מִחוּשְׁבָּנָא אֶלָּא רד"ג, וְלֹא יתיר.

אָמַר קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, מַאי אֲעִבִיד,
אֲשֶׁתַּדְּלוּתָא בְּעֵיָא הָכָא,
לֹאֵיִתְתָּהּ קָרְבָא לְקַבְּלֶיהָ, יְהִיבָנָא לִיָּה
בְּמַה דִּיתְעַסֵּק, וְיִשְׁבּוֹק בְּהוּ לְבָנִי,
וְהָאֵ אֲשֶׁתַּכַּח בְּמֵאֵן דִּיתְעַסֵּק, מִיָּד
אָמַר לִיָּה, הַשְׂמַתְּ לְבָבְךָ אֶל עִבְדֵי אֵיזֵב
כִּי אֵין כְּמַהוּ בְּאַרְץ. מִיָּד פָּלַג לִיָּה
דְלִטּוֹרָא בְּמִלִּין, וַיַּעַן הַשֹּׁטֵן אֶת
יְהוָה וַיֹּאמֶר חֲתָנָם יִרְא אֵיזֵב
אֱלֹהִים.

לְרַעֲיָא דְבַעֲי לְאַעֲבִירָא עֲאֵנִיָּה בְּחַד
נְהָרָא, אֲעִבֵר זָאֵבָא לְקַטְרָנָא
לִיָּה בְּעֲאֵנִיָּה, רַעֲיָא הָוָה חֲכָם, אָמַר
מַאי אֲעִבִיד, דְבַעֲוֹד דְאַנָּא אֲעִבֵר

הטלאים, הוא יתגרה בצאן? הרים עיניו וראה בין הצאן תיש אחד מאותם תישי הבר, שהיה גדול וחזק. אמר: אזרק זה כנגדו, ובעוד שמתגרים זה בזה, אעביר את כל הצאן וינצלו ממונו.

כף הקדוש ברוך הוא. אמר: ודאי התיש הזה גדול אחד וחזק ואלים, אזרק כנגדו, ובעוד שהוא מתעסק עמו, יעברו בני, ולא ימצא קטגור עליהם. מיד - ויאמר ה' אל השטן השמת לבך. עד שהקדוש ברוך הוא זוג אותם כאחד, שפכתוב הנו בידך. בעוד שהוא מתעסק בו, עזב את ישראל, ולא נמצא מקטרג אליהם.

אף כאן ביום הזה המלשין מזמן לרגל את הארץ, וצריכים לשלח כנגדו במה שיתעסק (בדגמה שלו), ובעוד שהוא מתעסק בו, עוזב את ישראל. ומשל אומרים למזלזל של בית המלך: תן לו מעט יין, וישבחק לפני המלך. ואם לא, יאמר למלך דבור רע. לפעמים נוטלים את אותו דבור עליוני בית המלך, והמלך עושה בגללו דין.

רבי יצחק אמר, לשוטה שעומד לפני המלך, תן לו יין, ואחר כך

לטלייא, יקטרג הוא בעאני. זקף עינו, וחמא בין עאנא, חד תיישא מאלין תיישי ברא, דהוה רב ותקיף. אמר, אשדי דא לקבליה, ובעוד המקטרגי דא בדא, אעבר לכל עאנא, וישתזבון מניה.

כף קדשא בריך הוא אמר, ודאי הא תיישא חד רב ותקיף ואלים, אשדי לקבליה, ובעוד דהוא ישתדל ביה, יעברון בני, ולא ישתכח קטיגורא לגבייהו. מיד, ויאמר יהוה יהוה אל השטן השמת לבך. עד דקודשא בריך הוא זווג להו כחדא, דכתיב הנו בידך. בעוד דהוא אשתדל ביה, שביק לון לישראל, ולא אשתכח קטיגורא לגבייהו.

אוף הכי כהאי יומא, דלטורא זמין לאללא ארעא, ובעינא לשדרא לקבליה במה דיתעסק (פגונא דליה), ובעוד דאיהו אשתדל ביה, שביק לון לישראל. ומתלא אמרי לולולא דבי מלכא, הב ליה זעיר חמרא, וישבחק קמי מלכא. ואי לא יימא למלכא מלה בישא. לומנין נטלין לה לההיא מלה, עלאי דבי מלכא, ומלכא עביד דינא כגיניה.

רבי (דף ק"ב ע"א) יצחק אמר, לשטיא דקאים קמי מלכא, הב ליה

אמר לו והראה לו כל אותן טעויות שעשית וכל אותן רעות, והוא יבא וישבח אותך, ויאמר שלא נמצא בעולם פמותך. אף כּאן, הרי עומד המלשין תמיד לפני המלך, ישראל נותנים לו את הדורון הזה, ובדורון הזה פתק לכל הרעות ולכל הטעויות ולכל החטאים שעשו ישראל, והוא בא ומשבח את ישראל, ונעשה עליהם סגור, והקדוש ברוך הוא מחזיר את הכל לראש הרעים של עמו, משום שכתוב (משלי כה) כי גחלים אתה חתה על ראשו.

אמר רבי יוסי, אוי לו לעם של עשו בשעה ששולחים את השעיר הזה לאותו המלשין שממנה עליהם, שבגללו בא לשבח את ישראל, והקדוש ברוך הוא מחזיר את כל החטאים על ראש עמו, משום שכתוב (תהלים קא) דבר שקרים לא יפון לנגד עיני. אמר רבי יהודה, אלמלא היו יודעים אמות העולם מהשעיר הזה, לא משאירים את ישראל יום אחד בעולם.

בא ראה, כל אותו יום הוא מתעסק עם אותו שעיר, ומשום כך הקדוש ברוך הוא מכפר לישראל ומטהר אותם מהכל, ולא נמצאת

חמרא, ולבחר אימא ליה, ואחזי ליה, כל אינון טעוון דעבדת, וכל אינון בישין, והוא ייתי וישבחה, ויימא דלא ישתבח בעלמא כוותך. אוף הכא, הא קאים דלטורא תדיר קמי מלכא, ישראל יהבין ליה האי דורון, ובהאי דורון פתקא, לכל בישין, ולכל טעוון, ולכל חובין דעברו ישראל, והוא אתי ומשבח להו לישראל, ואתעביד סניגורא עליהו, וקודשא בריך הוא אהדר כלא לרישא דבישי דעמיה, בגין דכתיב, (משלי כה) כי גחלים אתה חתה על ראשו.

אמר רבי יוסי, ווי לון לעמא דעשו, בשעתא דהאי שעיר משדרי לההוא דלטורא ממנא דעלייהו, דבגיניה אתי לשבחה לון לישראל, וקודשא בריך הוא אהדר כל אינון חובין לרישא דעמיה, בגין דכתיב, (תהלים קא) דובר שקרים לא יפון לנגד עיני. אמר רבי יהודה, אלמלא הוו ידעי אומות העולם מהאי שעיר, לא שבקין לון לישראל, ימא חד בעלמא.

תא חוי, כל ההוא ימא משתדל איהו כההוא שעיר, ובגין כך קדשא בריך הוא מכפר להו לישראל, ודכי לון מבכא, ולא

חלק ג
דף ק"ב
ע"א

קטגוריה לפניו. אחר כך הוא בא ומשבח את ישראל, ואז שואל אותו, כמו שנאמר, ויאמר ה' אל השטן מאין תבא. משיב בתשבחתם של ישראל, והקטגור נעשה סגור והולך לו.

אשתכח קטגוריא קמיה. לבתר, הוא אתי ומשבח להו לישראל. וכדין שאיל ליה, כמה דאת אמר, ויאמר יהוה אל השטן מאין תבא, אתיב בתושבחתיהו דישראל, וקטגורא אתעביד סיגורא ואזיל ליה.

כחו ש' שער

אז הקדוש ברוך הוא אומר לשבעים השרים שסביב הפסא: ראיתם את המלשין הזה, איך עומד על בני תמיד? (מספיימים) הרי שעיר אחד שנמצא (שנשלח) אצלו בפתק עם כל חטאיהם וכל טעיותיהם, וכל מה שחטאו ויחבו לפני, והוא קבל אותם. אזי כלם מספיימים שיחזרו אותם החטאים על עמו.

כדין קדשא בריך הוא אמר לשבעין שרין דסחרין כורסייא, חמיתון האי דלטורא, היאך קאים על בני תדיר, (אסתכמו) הא שעירא חדא דאשתכח (ס"א אשתדר) גביה, בפתקא דכל חוביהו וכל מענותיהו, וכל מה דחטו ויחבו קמאי, והוא קביל לון. כדין אסתכמו כלהו, דיהדרון אינון חובין על עמיה.

העונות חוזרים על ראשי עמו

רבי אבא אמר, כל אותם עונות וחטאים נדבקים בו, כמו שפתיב (מיכה ז) ותשליך במצלות ים כל חטאתם. ואחר כך כלם חוזרים על ראשי עמו, זהו שפתיב (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה. ביום הזה מתעטר הכהן בעטרות עליונות, והוא עומד בין

רבי אבא אמר, כל אינון חובין וחטאין מתדבקין ביה, כמה דכתיב, (מיכה ז) ותשליך במצולות ים כל חטאתם. ולבתר, בלהו מתהדרן ברישיהון דעמיה, חדא הוא דכתיב, (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה. בהאי יומא מתעטר כהנא בעטרין עלאין, והוא

עליונים ותחתונים, ומכפר עליו ועל ביתו, ועל הכהנים, ועל המקדש, ועל כל ישראל.

קאים בין עלאי ותתאי, ומכפר עליה ועל ביתיה, ועל כהני, ועל מקדשא, ועל ישראל כלהו.

ושעיר עזים אחד

ועוד, ושעיר עזים אחד - שני שעירים הם, שנאמר עליהם (ויקרא טז) ולקח את שני השעירים וגו' גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. שעיר לה', בגלל מעוט הלבנה, והוא שעיר אחד ליהו"ה לחטאת. אחד - מצד היחוד. אבל שעיר של עזאזל לא כתוב בו אחד, לא קרבן, ולא אשה, ולא עולה. אלא - ושלח ביד איש עתי המדברה. ושלח, כמו שאמר יעקב, (בראשית לב) מנחה היא שלוחה לאדני לעשו. אף כן שחד, לשבר הרגז של סמא"ל שלא יתקרב למקדש לקטרג.

ועוד ושעיר עזים אחד, תרין שעירין אינון, דאתמר עליהו (ויקרא טז) ולקח את שני השעירים וגו' גורל אחד ליהוה ^{איהויהוה} וגורל אחד לעזאזל. ^{איהויהוה} שעיר ליהוה, בגין מיעוט סיהרא, ואיהו שעיר אחד ליהוה ^{איהויהוה} לחטאת. אחד: מספרא דיחודא. אבל שעיר העזאזל, לא כתוב ביה אחד, לא קרבן, ולא אשה, ולא עולה. אלא ושלח ביד איש עתי המדברה. ושלח, כדאמר יעקב (בראשית לב) מנחה היא שלוחה לאדני לעשו. אוף הכי שוחד, לתברא רוגזא דסמא"ל, דלא יתקריב למקדשא לקטרגא.

חלק ג
דף
רמ"ח
ע"א

משל לכלב שהוא רעב, ומי שרוצה שלא ינשף אותו, נותן לו בשך לאכל או לחם, וישקה אותו מים. וסוד הדבר - (משלי כה) אם רעב שנאף האכלהו לחם וגו'. ובזה יחזר לאהבתו של האדם. שלא די שלא ינשף אותו בכמה יסורים, אלא יחזר להיות עליו סגור, ויחזר להיות אוהבו.

לכלבא דאיהו רעב, ומאן דבעי דלא נשיף ליה, יהיב ליה בשרא למיכל, או נהמא, וישקי ליה מיא. ורזא דמלה, (משלי כה) אם רעב שנאף האכלהו לחם וגו'. ובכא יתהדר רחימו דבר נש, דלא די דלא נשיף ליה בכמה יסורין, אלא אתהדר למהוי ליה סגיגורא, ואתהדר רחימוי.

נושא עוון

וּמְדוּעַ הָיוּ שׁוֹלְחִים אוֹתוֹ בְּיַד אִישׁ עֵתִי, פָּגוּם? מִשׁוּם שֶׁהַצְּדִידִים הָאֲחֵרִים כָּלֵם בְּעֵלֵי מוֹמִים, וְנִקְרְאוּ שְׁעִירִים, שְׁכַתּוֹב (ישעיה יג) וְשְׁעִירִים יִרְקְדוּ שָׁם. וְנֶאֱמַר בָּהֶם, (ויקרא יז) וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לְשְׁעִירִים. שְׁעֵלֵיהֶם נֶאֱמַר (דברים לב) יִזְבְּחוּ לְשָׂדִים לֹא אֱלֹהִים. וּבְשְׁעִיר זֶה נִפְרַשׁ מֵהַכֵּל, וְנוֹשֵׂא אֶת כָּל חוֹבוֹת יִשְׂרָאֵל עָלָיו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא טז) וְנִשְׂאָה הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָם. וְעוֹד, אַחֵר שֶׁנּוֹטֵל הוּא - וְנִשְׂאָה. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (שמות לד) נִשְׂאָה עוֹן. מַה בֵּין נוֹשֵׂא לְנִשְׂאָה? נִשְׂאָה - מִשְׂאוּי. נִשְׂאָה - הַרְמַת הַמִּשְׂאוּי.

(ובחבור קדמוני) (ע"כ רעיא מהימנא).

וְאִמְרֵי הוּוּ שְׁלַחִין לִיה בְּיַד אִישׁ עֵתִי, פָּגוּם. בְּגִין דְּסִטְרִין אַחֲרֵינִין כְּלֵהוּ מֵאֲרִי מוֹמִין, וְאִתְקְרִיאוּ שְׁעִירִים, דְּכִתְיִב, (ישעיה יג) וְשְׁעִירִים יִרְקְדוּ שָׁם. וְאִתְמַר בְּהוֹן, (ויקרא יז) וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לְשְׁעִירִים. דְּעֵלְיֵהוּ אִתְמַר, (דברים לב) יִזְבְּחוּ לְשָׂדִים לֹא אֱלֹהִים. וּבְשְׁעִיר דָּא, אִתְפְּרַשׁ מִכְּלָא, וְנוֹשֵׂא כָּל חוֹבִין דְּיִשְׂרָאֵל עָלָיה, כְּמַה דְּאִתְּ אָמַר, (ויקרא טז) וְנִשְׂאָה הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָם. וְעוֹד, בְּתַר דְּנִטִּיל אִיהוּ וְנִשְׂאָה. קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא (שמות לד) נִשְׂאָה עוֹן. מֵאִי בֵּין נוֹשֵׂא לְנִשְׂאָה. נִשְׂאָה: מִטּוֹלָא. נוֹשֵׂא: סְלִיקוּ דְּמִטּוֹלָא.

(ובחבורא קדמאה) (ע"כ רעיא מהימנא)

כמו למטה כן למעלה

לְמַדְנֵוּ, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁכַתּוֹב וְלִקְחָ אֶהָרֵן אֶת שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים וְגו', הֵם מִתְעוֹרְרִים בְּאוֹת יוֹם לְמַעְלָה וְרוֹצִים לְשַׁלֵּט (לשטות) וְלִצְאָת לְעוֹלָם. כִּיֹּן שֶׁהִפְתָּן מִקְרִיב אֶת אֱלוֹי לְמִטָּה, אִזְ נִקְרְבִים אוֹתָם שְׁלַמְעֵלָה, וְאִז עוֹלִים הַגּוֹרְלוֹת בְּכָל הַצְּדִידִים. הִכְתָּן נוֹתֵן גּוֹרְלוֹת לְמִטָּה, הִכְתָּן נוֹתֵן גּוֹרְלוֹת לְמַעְלָה. כְּמוֹ שֶׁאֶחָד נִשְׂאָר

תִּיאָנָא, כִּהֵיָא שְׁעָתָא דְּכִתְיִב, וְלִקְחָ אֶהָרֵן אֶת שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים וְגו', מִתְעוֹרֵין אֵינֵון כִּהֵיָא יוֹמָא לְעֵילָא, וּבְעֵיִין לְשַׁלְמָאָה (נ"א לְשַׁמְאָה) וְלִמְיַפֵּק בְּעֵלְמָא. כִּיֹּן דְּכִהֵנָא מִקְרִיב אֵלָין לְתַתָּא, מִתְקַרְבִין אֵינֵון לְעֵילָא. כְּדִין עַדְבִין סְלִקִין בְּכָל סִטְרִין, כִּהֵנָא יְהִיב עַדְבִין לְתַתָּא, כִּהֵנָא יְהִיב עַדְבִין לְעֵילָא. כְּמַה דְּחַד

חלק ג
דף ס"ג
ע"א

עם הקדוש ברוך הוא למטה, ואת האחד מוציאים לאותו המדבר, כך גם למעלה אחד נשאר עם הקדוש ברוך הוא, ואחד יוצא לשוטט בעולם לאותו המדבר העליון, ואחד נקשר באחד.

אשתאר ביה בקודשא בריך הוא לתתא. וחד אפקין ליה ליהוה מדברא, הכי נמי לעילא, חד אשתאר ביה בקודשא בריך הוא, וחד נפיק ושט בעלמא, ליהוה מדברא עלאה, וחד בחד מתקשר.

לפני ה' תטהרו

וְכֹל אוֹתֶם הַסְּפָרִים הַפְּתוּחִים לְפָנָיו וְכַתּוּבִים לְפָנָיו אֵת כָּל אוֹתֶם הַחֲטָאִים, הוּא מְזַכֵּה אוֹתֶם וּמְטַהֵר אוֹתֶם מִכָּל. זֶהוּ שְׁכַתּוּב מִכָּל חֲטָאֵיכֶם לְפָנָיו ה' תְּטַהְרוּ. לְפָנָיו ה' מִמֶּשׁ. אוֹתֶם שְׂאוּמְרִים אֵת הַפְּסוּק, אוֹמְרִים עַד כָּאן וְלֹא יוֹתֵר. וְאִין רְשׁוֹת לְאַחַר לוֹמַר תְּטַהְרוּ, אֲלֵא הִכְהִין הַגְּדוֹל שְׁעוּבַד אֵת הָעֵבוּדָה, וְקוֹשֵׁר אֵת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּפִיו. וְכִשְׁהִיָּה נִקְשָׁר וּמִתְבָּרַךְ בְּפִיו, אוֹתוֹ קוֹל יוֹרֵד וּמְכָה בּוֹ, וּמְאִירָה הַמְּלָה בְּפִי הִכְהִין, וְאוֹמַר תְּטַהְרוּ. עַבְד עֵבוּדָה, וּמִתְבָּרְכִים כָּל אוֹתֶם הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ.

וְכֹל אֵינּוֹן סְפָרִין דְּפִתְחִין קְמִיָּה, וְכַתִּיבִין קְמִיָּה כָּל אֵינּוֹן חוּבִין, הוּא מְזַכֵּי לֹון, וּמְדַכֵּי לֹון מְבַלְהוּ, הָדָא הוּא דְכַתִּיב מִכָּל חֲטָאֵיכֶם לְפָנָיו יְהוָה אֱהִיחֶינּוּ תְטַהְרוּ. לְפָנָיו יְהוָה אֱהִיחֶינּוּ מִמֶּשׁ, אֵינּוֹן דְּאִמְרִין קְרָא, עַד הֵכָא אִמְרִין, וְלֹא יוֹתֵר. וְלִית רְשׁוֹ לְאַחְרָא דְלִמָּא תְטַהְרוּ, אֲלֵא כִּהְנָא רְבָא, דְּפִלַּח פּוֹלְחָנָא, וְקוֹשֵׁר שְׂמָא קְדִישָׁא בְּפוּמִיָּה, וְכַד הוּא אֲתִקְשָׁר וּמִתְבָּרַךְ בְּפוּמִיָּה, הֵהוּא קְלָא נְחִית וּבְטַשׁ בִּיָּה, וְאֲתַנְהִיר מְלָה בְּפוּמִיָּה דְכִהְנָא, וְאוֹמַר תְּטַהְרוּ. פִּלַּח פּוֹלְחָנָא, וּמִתְבָּרְכִין כָּל אֵינּוֹן עֲלִאִין דְּאִשְׁתְּאַרוּ.

חלק ג
דף ס"ז
ע"א

כניסת הכהן גדול לקדש הקדשים

אחר כך רוחץ גופו ומקדש ידיו להפגס לעבודה קדושה אחרת. עד שיתפנו להפגס למקום

ולביתר אסחי גופיה, וקדש ידיו, לאעלא בפולחנא אחרא קדישא. עד דיתכּוּן לְמַעַל לְאַתֵּר

חלק ג
דף ס"ז
ע"א

אחר עליון קדוש מהכל. שלש שורות מקיפות אותו; של אחיו הפהנים, ולנים, ומכל שאר העם. (ברכות לפניו) זוקפים ידים עליו בתפלה, וקשר של זהב תלוי ברגלו. נוטל שלש פסיעות, וכלם עומדים במקומם ולא הולכים אחריו. (היה מקטיר קטרת).

אחרא עלאה, קדישא מבלא. תלת שורין סחרין ליה, כהני אחוי, וליואי, ומכל שאר עמא בלהו. (ברפאן קמיה) זקפין ידן עליה בצלותא וקטרא דדהבא זקפא ברגליה. נטיל תלת פסיען, ובלהו קיימין בקיימייהו, ולא נטלין בתריה (הוה אקטיר קטורת).

הקטרת הקטורת

הולך שלש פסיעות אחרות, (רשומה בלב) מקיף את מקומו. הולך שלש פסיעות, וסותם את עיניו ונקשר למעלה. נכנס למקום שנכנס, שומע קול כנפי הפרובים שפוזמרים ומקישים בכנפים הפרושות למעלה. היה מקטיר את הקטרת, ושוכך קול כנפיהם ונדבקים בלחש.

נטיל תלת פסיען אחרן, (רשימא בלבא) אסחר לדוכתיה. נטיל תלת פסיען, אסתים עיינין, ואתקשר לעילא. עאל לאתר דעאל, שמע קול גרפי דכרוביאי מוזמרין, ואקישן גרפין פרישאן לעילא. הוה אקטיר קטורת, משתכבא קול גרפיהו ובלחישו אתדבקן.

עת רצון ושמחה

אם הפהן זוכה, שהרי למעלה נמצא בשמחה - אף כאן באותה שעה יוצא רצון האור המתבשם מריחות של הרי אפרסמון טהור שלמעלה, והולך בכל אותו המקום. נכנס הריח לשגי נקבי חטמו, ולבו מתישב. אז הכל הוא בלחש, ולא נמצא שם פתחון פה. פותח הפהן את פיו בתפלה ברצון, בשמחה, ומתפלל את תפלתו.

אי כהנא זכי, דהא לעילא כחידו אשתכח, אוף הכא בההיא שעטא נפיק רעוא דנהורא, מתבפמא מריחין דטורי אפרסמונא דכיא דלעילא, ואולא בכל ההוא אתר, אעיל ריחא בתרי נוקבי דחוטמיה, ואתיישבא לבא. כדין פלא הוא בלחישו, ופטרא לא אשתכח תמן. פתח כהנא פומיה בצלותא ברעותא בחדוותא, וצלי צלותיה.

אחר שסיים, זוקפים הכרובים כמו מקדם את פניהם ומזמרים. אז יודע הכהן שהיה רצון, ועת שמחה לכל, והעם יודעים שתפלתו התקבלה, כמו שכתוב (ישעיה א) אם יהיה חטאיכם פשנים פשלג ילבינו. והוא שב לאחוריו ומתפלל תפלתו. אשרי חלקו של הכהן, שהרי על ידו שמחה על שמחה נמצאת באותו יום למעלה ולמטה. על אותה שעה כתוב, (תהלים קמד) אשרי העם שצכה לו אשרי העם שה' אלהיו.

בתר דסיים, וקפין כרוביאי במלקדמין גדפייהו, ומזמרינן. כדון ידע בהנא דרעותא הו, ועידון חדוותא לכלא, ועמא ידעין דאתקבל צלותיה, כמה דכתיב, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם פשנים פשלג ילבינו. והוא תב לאחוריה, וצלי צלותיה. וזכאה חולקיה דכהנא, דהא על ידו חידו על חידו אשתכח ההוא יומא לעילא ותתא, על ההיא שעתא כתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שצכה לו, אשרי העם שיהויה ^{אחוריהו} אלהיו.

ההואות על הכפרת

למדנו, בשעה שנכנס עם דם הפר, מוכן בראש האמונה, ומזה באצבעו, ככתוב והזה אתו על הכפרת ולפני הכפרת. ואיך עושה? טובל בראשי (בדיבק) האצבעות, ומזה כמצליף בטפות האצבע לצדי הטביר (השפיע) (הכפרת), מזה ומתכונן, ומתחיל למנות: אחת, אחת ואחת. אחת לבדה, ואחת שכוללת הכל. אחת השבח של הכל, האחת שהכל חוזרים פנגדה, אחת הראש של הכל. אחר כך אחת ואחת, שהם שורים

תאנא, בשעתא דעאל בדמא דפר, מכוין ברישא דמהימנותא, ואדי באצבעיה, כמה דכתיב, והזה אתו על הכפרת ולפני הכפרת והיד עביד. בסים בקפטא (ס"א בקפטא) דאצבעא, ואדי כמצליף, בטיפין דאצבעא, לסטרי קפתורא (ס"א קפטורא) (ס"א כפורתא), אדי ואתכוון, ושארי למגני אחת, אחת ואחת. אחת בלחודהא, אחת דכליל כלא, אחת שבחא דכלא, אחת דכלא אהדרן לקבלה, אחת רישא דכלא. לבתר אחת ואחת, דאינון שריין כחדא,

חלק 1
דף ק"ב
ע"א

בְּרַעוּתָא בְּאַחוּוּתָא, וְלֹא מִתְפָּרְשָׁן
לְעַלְמִין.

בְּתַר דְּמָטָא לְהָא וְאַחַת, דְּהִיא אִימָא
דְּכֻלָּא. מִכָּאן שְׂאֲרֵי לְמַמְנֵי
בְּזוּגָא, וּמְנֵי וְאָמַר, אַחַת וְשִׁתִּים. אַחַת
וְשִׁלְשׁ. אַחַת וְאַרְבַּע. אַחַת וְחֲמִישׁ.
אַחַת וְשֵׁשׁ. אַחַת וְשִׁבְעָ. בְּגִין לְאַמְשָׁכָא
וְלִנְגַדָא לְהָא אַחַת, דְּהִיא אִימָא (מָא)
עֲלָאָה, בְּדִרְגִין יְדִיעָן, לְכַתְרָא (ס"א לְהִרָא
לְאִימָא) דְּאִימָא תַתָּאָה. וְלְאַמְשָׁכָא נְהָרִין
עֲמִיקִין מֵאַתְרֵיהוּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְעַל
דָּא, יוֹמָא דָּא תְרִין נְהָרִין נְהָרִין בְּחֻדָא,
אִימָא עֲלָאָה נְהָרָא לְאִימָא תַתָּאָה.
וְעַל דָּא כְּתִיב יוֹם הַכַּפּוּרִים, כְּמָה
דְּאַתְמַר.

כְּאַחַד, בְּרַצוֹן וּבְאַחוּוָה, וְלֹא נִפְרָדִים
לְעוֹלָמִים.

אַחַר שְׂמֻגִיעַ לְאַחַת הַזֹּה, שֶׁהִיא אִם
הַפֵּל, מִכָּאן מִתְחִיל לְמִנּוֹת
בְּזוּג, וּמוֹנָה וְאָמַר: אַחַת וְשִׁתִּים,
אַחַת וְשִׁלְשׁ, אַחַת וְאַרְבַּע, אַחַת
וְחֲמִישׁ, אַחַת וְשֵׁשׁ, אַחַת וְשִׁבְעָ. כְּדִי
לְמַשְׁךְ וְלְהַשְׁפִּיעַ לְאַחַת הַזֹּה, שֶׁהִיא
הָאֵם (הִים) הַעֲלִיּוֹנָה, בְּדִרְגוֹת יְדוּעוֹת,
לְכַתְרָא (לְהִירָא לְאִימָא) שֶׁל אִמָּא הַתַּחְתּוֹנָה,
וְלְהַמְשִׁיךְ נְהָרוֹת עֲמִיקִים מִמְקוֹמָם
לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְעַל כֵּן בְּיוֹם הַשְּׁנִי
שְׁנֵי אֹרוֹת מְאִירִים כְּאַחַד, הָאֵם
הַעֲלִיּוֹנָה מְאִירָה לְאֵם הַתַּחְתּוֹנָה, וְעַל
כֵּן כְּתוּב יוֹם הַכַּפּוּרִים, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר.

במה יודעים אם נתקבלה התפלה

אָמַר רַבִּי יִצְחָק קַפְטָרָא חֻדָא קְשִׁירָא
בְּרַגְלוֹי דְּכַהֲנָא, בְּשַׁעְתָּא דְּהָוָה
עָאֵל, דָּא יָמוֹת הַתָּם, יִפְקוּהוּ מְלַבְר.
וּבְמָה יְדַעֵי. בְּהֵוָה זְהוּרִיתָא אֲתִיידַע
וְאַשְׁתְּמוּדַע, כִּד לֹא יְהִפֵּךְ גּוּנְוִי.
בְּהֵוָה שַׁעְתָּא אֲשַׁתְּמוּדַע, דְּכַהֲנָא
אֲשַׁתְּכַח לָגוּ בְּחַטָּאָה. וְאִי יִפּוּק
בְּשָׁלֵם, בְּזְהוּרִיתָא אֲתִיידַע
וְאַשְׁתְּמוּדַע, דִּינִהִפֵּךְ גּוּנְוִי לְחוּר.
כְּדִין חֻדוּתָא הִיא כְּעֲלָאֵי וְתַתָּאֵי. וְאִי
לֹא כְּלָהוּ אֲשַׁתְּכַחוּ בְּצַעְרָא, וְהוּוּ
יְדַעֵי כֻלָּא, דְּלֹא אֲתַקְבְּלוּ צְלוֹתְהוֹן.

חלק 2
דף ק"ב
ע"א

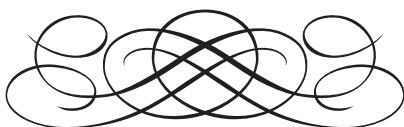
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, שְׂרִשְׁרַת אַחַת
קְשׁוּרָה לְרַגְלֵי הַכֹּהֵן בְּשַׁעָה
שֶׁהִיא נִכְנָס, שָׂאֵם יָמוֹת שָׂם,
יֹצִיאֻהוּ מִבְּחוּץ. וּבְמָה יוֹדְעִים?
בְּאוֹתָהּ זְהוּרִית נוֹדַע וְהִפֵּר, כְּשֶׁלֹּא
נְהִפֵּךְ צִבְעוּ. בְּאוֹתָהּ שַׁעָה נוֹדַע
שֶׁהַכֹּהֵן נִמְצָא בְּפָנִים בְּחַטָּא. וְאִם
יֵצֵא בְּשָׁלוֹם, בְּזְהוּרִית יוֹדַע וְיִפֵּר,
שֶׁיִּהְיֶה צִבְעוּ לְלִבָּן, אֲזִי שְׂמֻחָה הִיא
בְּעֲלִיוֹנִים וּבַתַּחְתּוֹנִים. וְאִם לֹא, כָּלֵם
נִמְצָאוּ בְּצַעַר, וְהִיוּ כָּלֵם יוֹדְעִים שֶׁלֹּא
הִתְקַבְּלוּ תַפְלוּתֵיהֶם.

אם שגורה תפילתו בפיו

חלק ג
דף ק"ב
ע"א

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, פִּינּוֹן דְּהוּה עָאֵל, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, פִּינּוֹן שְׁהִיָּה נְכֻס, וְטַמְטַם עֵינוּי דְּלָא לְאִסְתַּבְּלָא וְטַמְטַם עֵינוּי דְּלָא לְאִסְתַּבְּלָא לְהַסְתַּבְּל בְּמָה שְׁלָא צְרִיךְ, וְהִיָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל פְּנֵי הַכְּרוּבִים מְזַמְרִים וּמְשַׁבְּחִים, הִיָּה יוֹדֵעַ הַכֶּהֱן שְׁהַפֵּל הִיָּה בְּשִׁמְחָה, וְיֵצֵא בְּשָׁלוֹם. וְעַם כָּל זֶה, בְּתַפִּלְתּוֹ הִיָּה יוֹדֵעַ, שְׁהַמְלִים יוֹצְאִים בְּשִׁמְחָה וּמִתְקַבְּלִים וּמִתְפָּרְכִים כְּרָאוּי, וְאִזּוּ הִיא שִׁמְחָה בְּעֵלְיוֹנִים וּבַתְּחִתּוֹנִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, פִּינּוֹן דְּהוּה עָאֵל, וְטַמְטַם עֵינוּי דְּלָא לְאִסְתַּבְּלָא בְּמָה דְּלָא אֲצַטְרִיךְ, וְהוּה שְׁמַע קַל גְּדַפֵּי כְּרוּבֵיָא מְזַמְרֵי וּמְשַׁבְּחֵי. הוּה יוֹדֵעַ פְּהֵנָּא, דְּכֻלָּא הוּה בְּחֻדְוָה, וְיַפּוּק בְּשָׁלוֹם. וְעַם כָּל דָּא בְּצִלוֹתֵיהּ הוּה יוֹדֵעַ, דְּמַלְיוֹן נְפָקִין בְּחֻדְוֹתָא, וּמִתְקַבְּלָן וּמִתְפָּרְכָן (דף ק"ב ע"ב) כְּדָקָא יְאוּת, וּבְדִין חֻדְוֹתָא הִיא בְּעֵלְאֵי וְתַתְּאֵי.

בס"ד

הוראה לחיוב חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסלסה		סוג חשבון	מספר חשבון											
בנק	סניף													

לכבוד בנק _____

סניף _____

כתובת הסניף _____

קוד מוסד		אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה						
4	7	6	9	5				

אני/הח"מ _____ (שם בעל/ החשבון ממוצע בספרי הבנק) _____ מס' זהות _____

רחוב _____ עיר _____ מיקוד _____ טלפון _____

נותנים לכם בזה הוראה לחייב את חשבוננו/נו הניל בסניככם, בנין תרומה בסכומים ובמועדים שיוצאו לכם מדי פעם באמצעי מגנטי, ע"י ז"ג עדן התחנות" כמפורט מטה ב"פרטו הרשאה".

2. ודוע לי/לנו כי:

א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה מפני/מאתנו בכתב לבנק ולז"ג עדן התחנות" שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מותו ההודעה בבנק וכן, ניתנת לביטול ע"י הוראת כל דין.

ב. אזהרה/גריה רשאי/ם לבטל מראש חוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.

ג. אזהרה/גריה רשאי/ם לבטל חוב, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב אם אכזיב/נוכח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב הרשאה, אם נקבעו.

3. ודוע לי/לנו כי הפרטים שצוינו בכתב הרשאה ומילויים, הם נכונים שעלינו להסדיר עם המוטב.

4. ודוע לי/לנו, כי סכומי החיוב ע"י הרשאה זו, ויפועו בדפי החשבון וכי לא תשלח לי/לנו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בנין חיובים אלה.

5. הבנק יפעל בתאמת להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תורה מפניה חוקית או אחרת לביצועו.

6. הבנק רשאי להוציא/נינו מן ההסדר המפורט בכתב הרשאה זה, אם תורה לו סיבה סבירה לכך, ויודיע לי/לנו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה.

7. נא לאשר לי/נו עדן התחנות" בספח המחבר לזה, קבלת הוראות אלו מפני/מאתנו.

מספר פעמים _____ מתאריך _____ עד תאריך _____ פרטי הרשאה

חתימת בעל/י החשבון _____

קוד מסלסה		סוג חשבון	מספר חשבון											
בנק	סניף													

אישור הבנק

לכבוד "ז"ג עדן התחנות" (עפי' זורח פ' לך לך)

רח' נחשון 20 בית שמש 29099

בית שמש

קוד מוסד		אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה						
4	7	6	9	5				

קבלנו הוראות פ. _____ לכבוד חיובים בסכומים ובמועדים שיופועו באמצעי מגנטי שהצגנו לנו מדי פעם בפעם, ואשר מספר חשבוננו/ם בבנק יהיה נקוב בהם, והכל בתאמת לפירוט בכתב הרשאה.

רשמנו לפנינו את ההוראות, ונפעל בתאמת כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, כל עוד לא תורה מפניה חוקית או אחרת לביצועו, כל עוד לא התקבלה אצלנו הוראת ביטול בכתב על ידי בעל/י החשבון, או כל עוד לא הוצאו/י בעל/י החשבון מן ההסדר, אישור זה יא' פועל בהתחייבותיכם כלפינו, לפי כתב השיפוי שנחתם על ידיכם.

ככבוד רב,

בנק _____

סניף _____

חתימה וחותמת הסניף _____

תאריך _____